

interviu cu Excelența Sa Philippe Gustin, Ambasadorul Franței în România

Dacă li se explica francezilor că salariile scad cu 25%, la Paris s-ar fi iscat o nouă revoluție

Franța nu poate fi interesată de toate privatizările din România | **PAGINILE 8-9**

www.opiniastudenteasca.ro

/opiniaveche

telefon: (0746) 230 032

e-mail: redactia@opiniastuden-

Studentii ieșeni au ieșit în stradă pentru finanțarea educației

Peste 400 de tineri au protestat în Piața Unirii.

Miercuri, 13 noiembrie, peste 400 de studenți au pornit de la universitățile din care fac parte pentru a ajunge la ora 13.00 în Piața Unirii. Cu pancarte și steaguri, tinerii au scandat mai multe mesaje, dintre care „Educația salvează nația!”, „Ministerul să ne

vadă, ținem orele în stradă!” și „Guvernării să trăiască dintr-o bursă studentească!”. Studenții cer de la guvernanți alocarea a 6 % din PIB educației, așa cum prevede Legea Educației, adoptată în 2011. | [detalii în PAGINA 3](#)

PASTILA DE DUPĂ

Poveștile ascunse prin amfiteatre

• fie că vorbim despre domul din Copou pe sub care se presupune că dacă treci vei fi blestemat cu vreo două restanțe, ori peștii morți din fântâna de la Balena, un singur lucru este cert: miturile și ritualurile studențești sînt nemuritoare. | [PAGINA 6](#)

1001 CHIPURI

Scînteile sîngerii care schimbă lumea

• Crucea Roșie are aproximativ 97 de milioane de voluntari, adică 97 de milioane de eroi, pentru care nu există satisfacție mai mare decît să facă un bine celor din jur. | [PAGINA 7](#)

CAP ÎN CAP

Guvernul ia în brațe descentralizarea

• se naște caracatița din apele USL-ului. | [PAGINA 13](#)

ACADEMIA DE GARDĂ

Două veacuri de învățămînt tehnic la Iași

La Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași au avut loc săptămîna trecută o serie de evenimente dedicate aniversării a 200 de la înființarea Școlii de Inginerie și Hotărnicie de către Gheorghe Asachi și 75 de ani la primele cursuri ținute de Școala Politehnică Iașeană. | [PAGINA 2](#)

LUMEA PE JAR

Închiși în universul dintre patru pereți

• unii hikikomori ajung să trăiască și ani întregi într-o cameră | [PAGINA 4](#)

EDITORIAL

Șase pentru proteste

Tare mult mi-ar plăcea să văd studenții ieșind în stradă însuflețiți de ideea de-a lupta pentru dreptul lor la o educație de calitate. Urlînd după nevoia de a avea un context care să le permită să fie, să devină, să schimbe sistemul și lumea. Strigînd împotriva impozitorilor, împotriva unei calități îndoielnice și a unui sistem în care finanțarea slăbănoagă atîrnă de spinarea plătitorilor de taxe, care nu au ce căuta în universitate. Să-i văd așa cu miile, curgînd dinspre Agromonie, pe dealul Copoului, trecînd pe la Medicină, ocolind-o pe la Arte și luînd-o prin Tudor Vladimirescu pe malul Bahluiului. Să-i văd că înțeleg cum funcționează sistemul de învățămînt superior de învățămînt din România, că știu ce ar vea să facă, dar nu pot. Să știe de ce nu pot, cine anume e de vină și de ce. Să-i văd că știu că cei 6% din buget nu sînt doar o cifră anemică, oleacă mai mare decît π. Să înțeleagă corelațiile dintre ieftin și facil, dintre scump și de calitate, și să reclame ordinea inversată a lumii în care trăim. Să înțeleagă că profesorii aceia „răi” sînt cei cărora încă le mai pasă și că celor permisivi puțini le pasă. Și că poate și celor din urmă le-a păsat cîndva, dar au fost striviți în lupta lor cu sistemul de aceeași lipsă de susținere din partea colegilor de breaslă și de aceeași nepăsare a studenților plătitori de taxe. Că finanțare nu e problema „șefilor” și că a fi „beneficiar al sistemului de educație” nu înseamnă a fi un profitor într-un sistem deficitar în care cunoașterea este o negociere ieftină între profesor și student.

Laura PĂULEȚ

director

laura.paulet@gmail.com

Vreau studenți nonconformiști cu adevărat, care să nu vină la proteste cu turma prin asocierea cu organizația pe care o reprezintă. Vreau studenți dedicați unei cauze, care nu întreabă dacă azi se fac proteste în ideea în care ar putea avea un absent motivat în „catalog”. Da, mi-ar plăcea să întîlnesc eroi printre studenții mei, care să nu se mulțumească cu ideea de-a trece anul și de-a lua o notă. Și mi-ar mai plăcea să întîlnesc și eroi printre profesori. Cărora să nu le fie „jenă” să iasă în stradă alături de studenții lor, care să scoată capul din pămînt și să manifeste public ceea ce gîndesc și deseori nu manifestă decît ca furie tacită, care degenează în neimplicare.

Aștept momentul unor proteste care să schimbe sistemul de învățămînt superior. În fața căror să cadă zăgazurile tuturor mecanismelor de impostură. În care bajcucura să devină neputincioasă, în care vocile studenților și profesorilor să se contopească. Vreau ca profesorii și studenții să înțeleagă că relația lor nu se bazează pe dușmănie sau păcăleală reciprocă și că scopul lor este comun. Doar așa pot deveni puternici cu adevărat. ■

Studentii s-au plins de taxele de școlarizare prea mari.

Studentii ieșeni au ieșit în stradă pentru finanțarea educației

Peste 400 de tineri au protestat în Piața Unirii.

de Victoria COLESNIC | victoria.colesnic@yahoo.com

Miercuri, 13 noiembrie, peste 400 de studenți au pornit de la universitățile din care fac parte pentru a ajunge la ora 13.00 în Piața Unirii. Cu pancarte și steaguri, tinerii au scandat mai multe mesaje, dintre care „Educația salvează nația!”, „Ministerul să ne vadă, ținem orele în stradă!” și „Guvernării să trăiască dintr-o bursă studentească!”. Studenții cer de la guvernanți alocarea a 6 % din PIB educației, așa cum prevede Legea Educației, adoptată în 2011.

Întrebați de ce protestează și ce înseamnă 6 % pentru ei, studenții s-au plins de cheltuielile la care sînt supuși lunar. Taxele la cămine și condițiile considerate mizere ale acestora se află în capul listei. „Taxa unui cămin de 220 de lei s-a mărit cu 30 de lei, fără justificare. Am cerut o explicare, o balanță de venituri, însă nimeni nu a fost dispus să ne-

o arate”, a declarat Marian Pricop, student la Facultatea de Economie și Administrare a Afacerilor (FEAA) a Universității „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC) din Iași. Taxele de școlarizare sînt un alt subiect usturător pentru studenți, în special în urma scumpirilor din acest an. „Statul acordă prea puțin educației, însă tarifele continuă să crească”, a afirmat Silviu Olariu, student la FEAA. Conform unui studiu realizat de Alianța Națională a Organizațiilor Studentești din România (ANOSR), din 23 de universități cercetate, 17 și-au crescut taxele de studiu. La Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, mărirea taxelor a avut loc anul trecut, studenții la licență fiind nevoiți, la unele facultăți, să dea cu pînă la 500 de lei mai mult.

În Piața Unirii, s-au oprit zeci de oameni pentru a urmări protestul. Întrebați dacă susțin inițiativa

studenților, trecătorii au avut păreri împărțite. „Pentru a schimba ceva, ar fi fost nevoie de cel puțin 2.500 de tineri. Acum o ducem mai prost decît pe vremea lui Ceaușescu, studenții au probleme, părinții lor sînt flămînzi într-o epocă în care se poate face agricultura și din beton”, a menționat Dan Condur, sculptor.

Studenții susțin că au primit acordul profesorilor pentru a putea participa la proteste. De altfel, unii tineri au afirmat că au fost prezenți în rîndul protestatarilor inclusiv cîțiva membri ai corpului academic universitar.

Protestatarii au stat în Piața Unirii pînă la ora 15.00 pentru ca apoi să se îndrepte spre Prefectură. Acolo, ligile studentești s-au adresat profesorilor din mediul preuniversitar și au depus un memoriu. Protestul face parte din Campania „6 pentru educație” organizată de ANOSR și este susținut de 10 ligi studentești ieșene. ■

OFF THE RECORD

Stetoscopul de la poartă

Săptămîna asta unul dintre portarii din Titu Maiorescu a avansat în funcție. Acesta, chiar dacă nu a terminat medicina, a pus mina pe un tensiometru cumpărat de prin bazar și a început să-și ofere serviciile studenților. Inițiativa vine la fix, mai ales că sesiunea parțialelor a început, iar la cît s-au spetit studenții cu învățatul sigur le crește tensiunea cînd află subiectele examenelor.

Transport de criză

Pe Ștefan cel Mare, pe undeva pe lîngă Cub, au fost văzute vreo șase cărucioare furate de la vreun supermarket. Au fost aduse însă exact în locul potrivit, căci la cîți studeți uită se se oprească din băut bere și shot-uri de tequila în Underground, Taverna sau Bază, sigur vor avea nevoie de transport pînă la cel mai apropiat taxi.

Licuricii de pe stîlpi

Dacă în urmă cu cîteva săptămîni doar am fost amăgiți cu cîteva instalații montate la Super Copou, acum pe toți stîlpii din oraș atîrnă cîte o ghirlandă, cîte un fulg de nea colorat sau diferite forme geometrice, toate încărcate cu becuțe. Bucuria noastră nu-i însă deplină căci licuricii colorați se vor aprinde abia în decembrie. Pînă atunci însă ne clătim ochii cu decorațiunile care au început să apară prin mall.

Mediciniștii se întrec pe locurile la rezidențiat

În Iași s-au înscris 829 de absolvenți.

de Cătălina DOBROVICEANU

| dobroviceanu.catalina@yahoo.com

La concursul de rezidențiat care a avut loc ieri, s-au înscris 829 de candidați, în condițiile în care sînt scoase la concurs 389 de locuri. „La Farmacie și la Medicină Dentară, locurile fiind mai puține, concurența a fost mai mare, dar este o concurență normală. La Medicină Generală, procentul este de 1,2 concurenți pe un loc.”, a declarat prof. univ. dr. Vasile Astărăstoae, rectorul Universității de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” din Iași (UMF). Anul acesta, în Iași, la specializările Anestezie și Terapie Intensivă și Neonatologie, s-au scos două locuri în plus pentru fiecare opțiune, iar la Radiologie-Imagistică medicală a mai fost alocat un loc. „Nevoia în rețeaua de sănătate fiind cea mai mare pe medicină de urgență, anestezie, terapie intensivă s-au scos locuri mai multe pentru ca în viitor să acoperim golurile din rețea”, a adăugat rectorul UMF.

Și la Medicină Dentară au fost alocate în plus 26 de locuri.

Spre deosebire de anul trecut, la concursul de rezidențiat din acest an s-au înscris mai puțini candidați. Dacă în 2012, au susținut examenul 944 de absolvenți, anul acesta au fost 829.

În schimb, numărul locurilor scoase la concurs a fost aproximativ același, anul acesta fiind cu nouă mai multe decît anul trecut. La sesiunea din acest an, la Medicină Generală s-au înscris 608 absolvenți, la Medicină Dentară 164, iar la Farmacie 57.

La nivel național, 5102 candidați s-au înscris pentru concursul de rezidențiat. Examenul de ieri s-a desfășurat sub forma unui test-grilă, cu 200 de întrebări, care a durat patru ore. Pentru promovare, absolvenții trebuie să acumuleze 60% din punctajul maxim obținut la cele 200 de întrebări. ■

Este primul an cînd conferința are loc la Iași.

Responsabilitatea socială dezbătută la Iași

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@gmail.com

Săptămîna trecută, Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” (UMF) din Iași a găzduit cea de-a patra ediție a Conferinței Naționale a Asociației Decanilor Facultăților de Medicină din România (ADFMR). La evenimentul care a debutat pe 15 noiembrie și s-a încheiat pe 17 noiembrie a avut ca temă responsabilitatea socială a facultăților de medicină au fost prezenți toți decanii și prodecanii facultăților de medicină de la universitățile de profil din Cluj, Timișoara, București, Tîrgu Mureș, Craiova, Constanța, Arad, Oradea, Brașov, Sibiu și Galați.

La conferința de presă de vineri, rectorul UMF prof. univ. dr. Vasile Astărăstoae a punctat faptul că termenul de „responsabilitate socială” încă nu și-a făcut loc în limbajul comun și că el înseamnă „obligatia unei instituții față de cei din interior și față de comunitate”. În domeniul medicinei, „obligatia statului și a instituțiilor de a contura asemenea politici de sănătate care să protejeze în mod real sănătatea populației, și care poate fi evaluată”, a precizat rectorul UMF. Unul dintre cele mai importante criterii este reducerea mortalității „nejustificabile”.

Președintele ADFMR, prof. univ. dr. Doina Azoicăi, decanul Facultății de Medicină Generală din cadrul UMF a specificat că deși medicul trebuie să fie un foarte bun profesionist în ceea ce privește specialitatea sa clinică, acesta trebuie să știe și cum să comunice în societate.

La conferință a mai participat și Oana Salomia, Consilier pentru Afaceri Europene, care a reprezentat Ministerul Educației Naționale. Acesta este primul an cînd ADFMR are loc la Iași, în trecut fiind organizat în Cluj, Oradea, Timișoara și Tîrgu Mureș. ■

Filme documentare pe bandă rulantă

Timp de cinci zile, între 20-24 noiembrie, va avea loc cea de-a șaptea ediție a festivalului de filme documentare „Doc est”. Pe durata evenimentului vor fi difuzate 18 materiale cinematografice românești, germane, franceze, letoniene și italiene și vor fi organizate șase întâlniri cu regizorii, producătorii, scenariștii și editorii unora dintre producții. Toate activitățile vor avea loc la Cinema Arthouse Central din incinta Moldova Mall.

Astfel, cea dintîi zi a festivalului va începe de la ora 16.00 cu producția „Documentaristul” de Ivars Zviedris și se va încheia cu o producție franceză de Christian Rouaud, „Toți

la Larzac”. Joi, pe 21 noiembrie va avea loc prima întâlnire cu publicul la care va participa Lia Jaspers, scenarista filmului german „Pe tine cine te-a învățat să conduci?”. Printre participanții la dezbateri se numără regizorul român Claudiu Mitcu, regizorul italian Alessandro Comodin, producătorul filmului „În numele primarului”, Dan Burlac și editorul de imagine al producției germane „Sub zăpadă”, Bettina Blickwede.

Festivalul de filme documentare „Doc est” este organizat de Institutul Francez din Iași și de Centrul Cultural German din Iași și se află la cea de-a șaptea ediție. Intrarea la evenimente se va face pe baza unui bon de consumație de la barul Arthouse. (C.D.)

Arhitecții, în căutare de fotografi

Asociația Studenților Arhitecți din Iași (ASAI) a organizat săptămîna trecută un workshop de fotografie, „City lights”, în cadrul căruia 20 de participanți au imortalizat pe 13 și 14 noiembrie diverse clădiri și peisaje din întregul oraș. Cei înscriși s-au întâlnit și cu fotografii Ștefan Luchian, care le-a vorbit despre tehnicile artei fotografice.

Duminică au fost dezvoltate la sediul ASAI toate fotografiile făcute de participanți, iar luni sau marți cele mai bune vor fi expuse pe durata a trei săptămîni la Facultatea de Arhitectură „G.M. Cantacuzino” de la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași. (P.A.)

La manifestare au fost prezenți ministrul delegat pentru învățământ superior, Mihnea Costoiu, și Ecaterina Andronescu.

Două veacuri de învățământ tehnic la Iași

De Zilele Politehniciei, trei profesori au fost premiați pentru întreaga activitate și șase cadre didactice pentru excelență în cercetare.

de Paul ANDRICI | paul.andrici@yahoo.com

La Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași (TUIAȘI) au avut loc săptămîna trecută o serie de evenimente dedicate aniversării a 200 de la înființarea Școlii de Inginerie și Hotărnicie de către Gheorghe Asachi și 75 de ani la primele cursuri ținute de Școala Politehnică leșeană. Manifestările s-au desfășurat între 13 și 15 noiembrie, iar cu ocazia acestei celebrări, Banca Națională a României, a lansat încă de pe 11 noiembrie un set de monezi comemorative de 1, 5, 10 și 50 de bani, cu chipul lui Gheorghe Asachi imprimat pe acestea.

Zilele TUIAȘI au început miercuri, pe 13 noiembrie, cu cea de-a cincea ediție a „Simpozionului de Istoria Învățămîntului și Științelor Tehnice”, pe parcursul căreia au fost prezentate 19 lucrări științifice despre fondatorul universității și profilurile care s-au dezvoltat în facultățile de astăzi.

A doua zi, de la ora 12.00, a avut loc în Sala de conferințe din Corpul T o ședință festivă, la care au participat prof. univ. dr. ing. Anghel Stanciu, președintele Sena-

tului TUIAȘI, conf. dr. ing. Eugen Vasile Horoba, vicepreședintele Senatului TUIAȘI, conf. univ. dr. ing. Irina Lungu, prorector responsabil cu relații internaționale și imagine universitară și prof. univ. dr. ing. Carmen Teodosiu, prorector responsabil cu cercetarea științifică și inovare. În cadrul ședinței festive, profesorilor Alfred Braier, Vitalie Belousov și Hugo Rosman li s-au acordat premii pentru întreaga activitate. „Am intrat în 1949 ca

cadrele profesionale a căror cercetare în diferite domenii a adus atît prestigiu, cît și finațare Politehniciei. Astfel, prof. univ. dr. ing. Carmen Teodosiu a înmînat „Premiile pentru excelență în cercetare” cadrelor didactice de la Facultatea de Chimie și Protecția Mediului, conf. univ. dr. ing. Gabriela Lisă și șef lucrări dr. ing. Lenuța Kloetzer. De la Facultatea de Inginerie Electrică, Energetică și Informatică Aplicată au fost premiați prof. univ. dr. ing. Marinel Temneanu, șef de lucrări univ. dr. ing. Codrin Donciu,

dr. ing. Anghel Stanciu, președintele Senatului TUIAȘI.

Ziua de 14 noiembrie a marcat în Aula Universității Tehnice din Copou dezvelirea tablourilor familiei regale, portrezindu-i pe Regele Carol I și Regina Elizabeta a României. Aceste picturi au fost restaurate de către conf. univ. dr. Mihai Tărăș de la Universitatea de Arte „George Enescu”(UAGE) din Iași.

În Aula TUIAȘI, Mihnea Costoiu, ministrul delegat pentru Învățămînt Superior și Remus Pricopie, ministrul Educației Naționale au ținut pe 15 noiembrie discursuri în cinstea celor două veacuri de învățământ tehnic ieșean. Aceștia au fost urmați de către primarul Iașului, Gheorghe Nichita, rectorii universităților „Alexandru Ioan Cuza”, de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad”, UAGE și conf. univ. dr. Ileana Cornelia Cojocaru, prorector la Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa”. De asemenea, pe podium au urcat și reprezentanți ai universităților tehnice din București, Cluj, Timișoara, Suceava, Brașov, Bacău și a companiei Delphi din Iași. ■

Banca Națională a României a lansat un set de monezi cu chipul lui Gheorghe Asachi imprimat pe acestea.

student, pe atunci se punea problema cum se va dezvolta Politehnica și uite că din 5000 de masteranzi cîți erau atunci, lucrurile s-au precipitat mai tîrziu, la 15000 de masteranzi. Augmentum Viventium”, a menționat prof. univ. dr. ing. Vitalie Belousov.

De asemenea, tot joi au fost acordate și patru distincții pentru

prof. univ. dr. ing. Cristian Foșalău și conf. univ. dr. ing. Cristian Zet. „Locul pe care noi îl ocupăm în ierarhia universităților tehnice din țară, locul doi după Politehnica din București, se datorează și acestor colegi ai noștri, care sînt implicați în activitatea de cercetare și care, prin efortul lor, ne clasează undeva sus”, a declarat prof. univ.

Ambasadorul Franței în România, pentru a patra oară în zona Moldovei

de Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

Ambasadorul Franței în România, Excelența Sa Philippe Gustin, a participat săptămîna trecută la evenimentele organizate la Iași pentru comemorarea Armistițiului de la 11 noiembrie 1918.

Martî, pe 12 noiembrie, a luat parte la o ceremonie militară ținută la cavoul francez și la mormîntul generalului Victor Place, din cimitirul „Eternitatea”, în cadrul căreia au fost omagiați soldații care au căzut pe front pentru Franța. „Prezența la Iași a acestui mormînt și a cavoului francez din Primul Război Mondial atestă vechimea relațiilor dintre cele două țări și co-

operarea diplomatică și militară îndelungată”, a precizat Ambasadorul Franței în România.

În aceeași zi, Excelența Sa i-a acordat distincția de Cavaler al ordinului Palmes Academiques prof. univ. dr. Simona Modreanu, de la Facultatea de Litere a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași. Festivitatea a avut loc în Sala Senat, începînd cu ora 17.00, în prezența prof. univ. dr. Vasile Ișan, rectorul instituției de învățămînt superior și a lui Alain Ramette, directorul Institutului Francez din Iași. „Este o onoare pentru că această este o distincție foarte importan-

tă. Este o recompensă care stă măr-turie a dragostei față de limba și cultura franceză pe care o am de mult timp”, a declarat prof. univ. dr. Simona Modreanu.

Palmes Academiques onorează persoanele care contribuie la expansiunea culturii franceze în lume și este una dintre cele mai prestigioase decorații de stat ale Franței.

Aceasta a fost cea de-a patra vizită a Ambasadorului francez în zona Moldovei. În această lună se împlinesc 95 de ani de la semnarea armistițiului care a dus la încheierea Primului Război Mondial. ■

Excelența Sa a participat la o ceremonie militară care a omagiat soldații francezi.

Coreea de Nord, văzută de un jurnalist de război

Jurnalistul Adelin Petrișor și-a lansat joi, 14 noiembrie, cea de-a doua carte a sa, „Țara cu un singur gras”, în prezența studenților de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași (UAIC). Cartea a fost scrisă după vizita jurnalistului în Coreea de Nord cu ocazia a o sută de ani de la nașterea dinastiei care conduce și acum statul asiatic. Evenimentul a început la ora 14.00 în Sala Ferdinand din Corpul A al UAIC și i-a avut invitați pe prof. univ. dr. Daniel Condurache și lect. univ. dr. Alex Savulescu, de la De-

partamentul de Românistică, Jurnalism, Științe ale Comunicării și Literatură Comparată, întîlnirea fiind moderată de către jurnalistul George Ofroei.

Discuțiile s-au orientat în jurul poveștilor spuse de Adelin Petrișor. „E un mit urban care spune că în fiecare casă există un aparat de radio care nu se poate opri niciodată. Are potențiomtru, însă nu poate fi oprit, poate fi dat mai încet volumul. La radio, la televizor, în ziare, totul este despre lider, atît. Nimic despre exterior”, și-a amintit jurnalistul.

Chiar dacă subiectul cărții privește comunismul din Coreea de Nord, discuțiile s-au concentrat asupra spațiului românesc de dinainte

de 1989. „Nu cred că trebuie să uităm ce înseamnă dictatură, pentru că ne uităm în politicienii noștri, și în stînga și în dreapta, și eu cînd îi văd mă gîndesc că mulți dintre ei tare mult și-ar dori să ne vadă încolonați la înviore dimineața cîntînd «Deșteaptă-te, române!»”, a încheiat Adelin Petrișor.

Evenimentul a fost organizat de Editura Poliorom, în parteneriat cu UAIC și Asociația Studenților Jurnaliști.

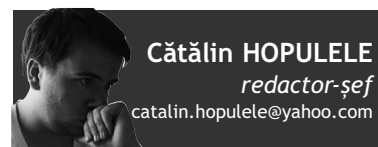
Adelin Petrișor a primit cinci premii ale Asociației Profesioniștilor de Televiziune din România, Premiul pentru cel mai bun reportaj în 2007 și Premiul pentru documentar politic în 2009. (A.M.)

ȘAH-MAT

Același circ, muiat în Ouzo

Liviu Dragnea aterizează pe aeroportul grecesc. Va urma o zi mare, știe asta. A fost un zbor lung, centura l-a strîns puțin și îl ustură, premonitiv, încheieturile, de parcă ar purta Rolex-uri de metal la ambele mîini. Dar cînd coboară din avion îl învăluie o senzație dublă strînge centura. Pe de alta, pe aeroport îl așteaptă un car de la România TV. Cine spune că nicăieri nu-i ca acasă? Se uită cu drag la băieții din fața lui. Au ajuns ca poza aia pe care o ții cu familia în portofel și la care, uitîndu-te, îți aduci aminte de casă. Fiindcă așa îl apucă pe Liviu Dragnea nostalgia. Cînd vede reporteri sau cînd vede procurori. Încet-încet, ai crede că a ajuns să petreacă mai mult în studiourile de emisie, cu un microfon sub nas sau în sălile de interogare, cu un microfon sub nas, decît acasă. Oricum, cu siguranță mai mult decît la Parlament.

Reporterul care-l aștepta pe vicepremierul României poartă un pulover portocaliu. O fi vreo formă de protest împotriva politicii editoriale. Dar portocaliul din ăla grosolan, de parcă a cojit, de plictiseală, cîteva sute de portocale și s-a acoperit cu ele. „De obicei politicienii nu dau pronosticuri, dar eu am să dau”, îi spune Liviu Dragnea atît de relaxat, de parc-ar fi în fața unei urne de vot din Teleorman. Avalanșa întrebărilor continuă. Ceva despre Pițurcă, cine crede că o să dea gol („un român, sau doi sau unul de două ori”), ce părere are că e Lobonț în poartă. Curios cum ofsaide-ul, singurul element din fotbal pe care l-ar putea stăpîni prim-vicepreședintele, e evitat. Probabil așteptau intervențiile de la pauză. Dar sarabanda nu s-a terminat. Prin studioul improvizat în

Cătălin HOPULELE
redactor-șef
catalin.hopulele@yahoo.com

Grecia, înaintea „meciului secolului”, n-au trecut specialiști în tactică, formule de atac, analiză a jocului sau psihologie de grup. Nici măcar bine cunoscători ai conducerii statului, ai sistemului administrativ sau cel al afacerilor externe. Poate doar fini cunoscători ai posesiei prelungite și a jocului de tiki-taka cu Roșia Montană. Pentru că în Grecia, au intrat, cu tricolorul pe retinele a cinci milioane de români, printre alții, Titus Corlățeanu, Valeriu Zgonea sau Victor-Viorel Ponta. Dacă vă uitați pe RTV îi știți, sînt pe sticla de-acolo în permanență. Îi vede bunica pe ei mai des decît mă aude pe mine la telefon.

Conducerea statului a reușit, pentru o seară, un lucru pe care eu îl consideram imposibil. Au reușit să ne murdărească fotbalul. Fotbalul acesta scaldat în mizerie, în transferuri truate, în blaturi cu casele de pariuri, în orgolii deșarte. Fotbalul acesta în care orice maimuță cu bani ajunge să-și facă publicitate distrugînd cluburi cu tradiție și mii de suporteri. Au reușit să ne ia și singurul sport pe care l-am iubit necondiționat. De aici înainte, orice e posibil fiindcă ridicolul n-are limite. Și Liviu știe asta. ■

Închiși în lumea dintre patru pereți

Unii hikikomori ajung să trăiască și ani întregi într-o cameră.

Ce fac copiii, adolescenții și tinerii când sînt cuprinși de o fobie socială care îi sufocă? În vest, cei care se simt depășiți de lumea ce-i înconjoară, de obicei se sinucid sau fug de acasă. În est, însă, nu se întâmplă așa. Asiaticii se confruntă cu fenomenul hikikomori, un termen folosit pentru a desemna persoanele ce se retrag din societate și se izolează de aceasta între patru pereți. Japonia a fost prima țară care a început un studiu social pentru a analiza aceste cazuri și a afla dacă este o boală și, mai ales, dacă poate fi tratată.

1 milion
de oameni
în Japonia ei
reprezintă 1% din
populație

Nu se știe cu certitudine ce este un hikikomori, doar cum se comportă și posibile cauze.

de Paul ANDRICI | paul.andrici@yahoo.com

Termenul Hikikomori a fost folosit pentru prima dată în 1986, de către cercetătoarea Norihiko Kitao, care a observat o creștere a numărului tinerilor ce renunță la școală și se închid în casă. La început se credea că e vorba de o simplă depresie sau o fază pe care aveau s-o depășească. Cu cât au trecut mai multe luni, însă, s-a observat că problema nu avea șanse să se rezolve de de la sine. Japonia a reacționat, însă nu se știe dacă îndea-juns de repede. Actualmente, aproape 1% din populația acesteia suferă de sindromul hikikomori – adică aproape un milion de oameni.

Într-un articol publicat pe *Japantoday.com*, preluat din revista *Shukan Post* sînt prezentate cazurile unor persoane care au trecut de 30 de ani, dar încă locuiesc cu părinții lor și refuză să iasă în societate. Unul este cel al unui bărbat de 35 de ani care a ascuns corpul mamei, moartă într-un accident, deoarece pensia acesteia era singura lui sursă de venit. Altă situație prezintă un tată care a locuit împreună cu fiica sa la bunicii acesteia, după ce soția l-a părăsit, femeia fiind singura care lucra și susținea familia. Din aceeași categorie face parte cazul unui fiu de 39 de ani al unui doctor de 69, care și-a dat demisia de la banca unde lucra după ce a absolvit facultatea, iar de atunci a locuit cu părintele său. Primele cazuri de genul acesta au apărut în anii 1980. Tinerii care au recurs la acest gest

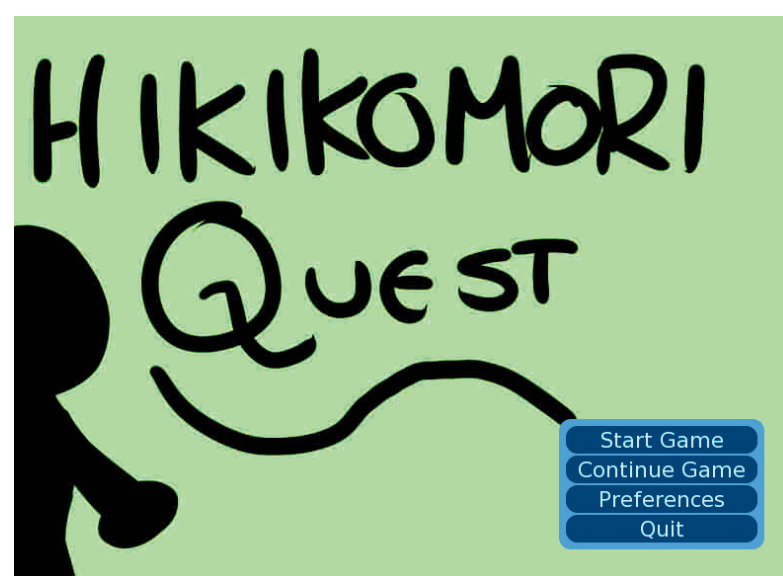
nu și-au revenit din anxietatea resimțită și n-au mai părăsit singura cameră. Consilierul japonez Fujiya Tomita, autor al unui studiu despre hikikomori, subliniază pentru revista niponă că „părinții sînt cei mai responsabili pentru copiii lor. Este adevărat că țara noastră a trecut printr-o criză economică ce a lăsat câteva generații pierdute, dar nici părinții nu sînt scutiți de vină. Aceștia lucrau tot timpul și nu mai aveau timp pentru copiii lor, care erau lăsați în grija creșelor, școlilor, iar pînă la urmă ceva a pocnit în aceștia”.

Călătoria spre apus

Din 1980 pînă astăzi, hikikomori a devenit un fenomen și mai greu de definit sau chiar de categorisit, pentru că nu este ceva tipic pentru Japonia. În America sînt cazuri de persoane dependente de jocuri online ce trăiesc doar cu părinții lor, în Franța sînt tineri care se simt marginalizați de cei care îi înconjoară și aleg exilul spațiilor închise. Întrebarea este dacă pot fi incluși în categoria celor cu sindromul hikikomori și cei care suferă de paranoia, sau cei care vād ochi pătrunzători oriunde s-ar afla? Profesorul japonez Takahiro Kato consideră că sindromul hikikomori „poate fi văzut și ca o epidemie. Unii suferă de tulburări mintale, alții n-au astfel de proble-

me, însă refuză contactul cu lumea. Cred că o cauză sînt și schimbările masive din societate, dar și sistemul educațional ce pune o presiune puternică asupra elevilor și studenților. Se știe despre hikikomori că preferă să joace jocuri video și să se uite la televizor cît stau închiși, dar acestea sînt doar metode prin care ei evită mai ușor lumea exterioară, decît cauze, cum s-ar putea crede”. În ciuda acestei teorii, psihiatrul francez Serge Tisseron este de părere că hikikomori este doar o modalitate prin care adolescenții și tinerii se apără în mod inconștient de emoții și anxietate. Astfel, ei evită pericolul unei căderi nervoase sau formarea de fobii. În Franța, au fost observate în ultimele 15 luni 30 de cazuri de tineri și adolescenți care au ferecat ușile și și-au construit un zid imaginar împotriva lumii de afară. Nici Spania, Italia sau Coreea de Sud nu sînt ferite de răspîndirea acestui fenomen.

Trendul hikikomori a dus la multe studii psihologice și sociale, care au formulat diferite concluzii asupra acestui sindrom. Majori-

tatea au reliefat că nu este neapărat vorba despre o afecțiune mintală sau o boală ce poate fi tratată prin ședințe la psiholog. Nu este o depresie emoțională, nu este doar o formă de introvertire sau un simptom al unei probleme mult mai grave. Nu se știe cu certitudine ce este un hikikomori, doar cum se comportă și posibile cauze. Cauze care diferă de la țară la țară, de la cultură la cultură, de la societate la societate.

Bun venit în NHK

Comunitatea științifică are mai multe reprezentări despre profilul psihologic al celor care suferă de hikikomori. Dar cum vede media aceste persoane? Păi, fie ca pe niște victime ale unei societăți abuzive, fie ca pe niște ratați care nu au putut să se descurce în viață, fie ca pe pretexte de amuzament. Sînt multe seriale și documentare despre „geeks” (jargon pentru persoane neobișnuite), „otaku” (termen japonez folosit pentru a descrie persoane obsedate de un anumit interes), chiar și despre introverțiți, toți posibili hikikomori. Majoritatea i-au victimizat sau ridiculizat pe aceștia. Țara niponă, din nou, pare să fi fost singura care a rîs de ei, a rîs cu ei, și a plîns alături de ei.

„Welcome to the NHK” este o nvelă scrisă de Tatsuhiko Takimoto în 2002, care a fost ecranizată în 2008 sub forma unui serial animat. Este povestea unui grup de tineri, fiecare reprezentînd cîte una din diferitele fețe ale hikikomoriilor. Sato are 22 de ani și încă din prima zi la facultate a renunțat la aceasta, ascunzîndu-se de societate. Asta s-

a întîmplat în urmă cu doi ani, iar de-atunci trăiește într-o cameră plină de gunoarie, scrum de țigară și ustensile ce-i povestesc că o grupă sinistrală este de vină pentru situația lui, și nu el. Pe parcursul episoadelor vedem că e naiv, face greșeli, ia decizii. Misaki își ascunde sub o mască a inocenței antropofobia și încearcă să-și vindece frica mințindu-se că-l ajută pe Sato să treacă peste sindromul său. Familia lui Kaoru i-a planificat viața încă de dinainte de a împlini 18 ani, stabilind cînd se va căsători, cînd va avea primul copil, dar pasiunea lui pentru tehnologie și personalitatea irascibilă l-au îndepărtat de lumea înconjurătoare. Hitomi, din liceu, credea că oamenii conspiră împotriva ei, așa că, sătulă să-i fie frică mai tot timpul, se desparte de aceasta și consumă droguri pentru a se liniști.

Fiecare episod este încă o aventură neagră în lumea nebună a acestor personaje, dar într-un mod care te face să-i vezi ca pe niște oameni și nu ca pe niște caricaturi. „Welcome to the NHK” își cunoaște publicul, cunoaște ce înseamnă să fii un hikikomori și, spre deosebire de serialul „The big bang theory” ce se-nvîrte în jurul unor imitații a culturii pe care o ridiculizează, știe cînd să lovească, dar și cînd să respecte.

Oricum l-ai privi, fenomenul hikikomori a devenit un sindrom foarte împletit în propria definiție și chiar și-n primele sale forme de manifestare. Tratamentul, pînă la urmă, e la îndemîna fiecărui hikikomori. De fiecare depinde dacă își plînge de milă sau alege să nu se ia în serios. ■

40% din hikikomori au sub 21 de ani

53%

bărbați

47%

femei

30.000

dintre aceștia au peste 40 de ani

30 de cazuri

În Franța au fost descoperite în 15 luni 30 de cazuri cu vîrste între 16-21 de ani.

Tinerii înscriși în programul Erasmus ajung în România fie că vor, fie că n-au de ales. Cei care au bifat țara noastră din prima spun că au fost curioși să afle cum arată bucata aceasta din Europa, cum sînt oamenii de aici și cum sîntem noi învățați în școli. Alții au ajuns în România pentru că celelalte opțiuni nu le-au fost acceptate sau pentru că aici traiul nu este atît de scump ca în alte țări europene. Ceea ce zic toți la unison este că de-aici pleacă mai îmbelșugați decît au venit și că oricare alt loc de pe harta lumii ar bifa, nu vor rupe fundele cu care și-au legat lașul de suflet.

Erasmus în România, la reducere pentru studenții străini

Unii vin aici după ce au cunoscut studenți români care au urmat cursuri la universități din țările lor.

Tinerii spun că ieșenii sînt primitivi și că le place România.

de Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com
Mădălina OLARIU | madalina.olariu@yahoo.com

În prezent, la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași (UAIC) și la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași (TUIAȘI) studiază peste 200 de tineri care au

organizează excursii. Cei mai mulți sînt încîntați de oamenii din România, despre care spun că sînt primitivi, dar și de cultura noastră. „Este fascinant să observi cîte diferențe

de Mașini și Management Industrial de la TUIAȘI. „România a fost ultima opțiune, pe care am ales-o, în primul rînd, pentru că mi s-a spus că lecțiile vor fi ținute în limba engleză. Însă cînd am ajuns aici am aflat că trebuie să învăț limba română, deoarece cursurile sînt ținute în română. Am luat lecții în septembrie, care s-au dovedit a fi de mare ajutor, iar profesorii sînt mai răbdători cu mine”, a povestit tînărul. Mai mult decît atît, în Italia are prieteni de origine română, de la care a mai aflat cîte ceva despre țara din care provin.

Pe de altă parte, alți studenți aleg România pentru că traiul nu este la fel de scump ca în țările din care provin. Spre exemplu, André Camilo, din Portugalia, a explicat că „motivul principal pentru care am ales România este că am auzit doar lucruri pozitive de la prietenii care au fost aici, mai ales din punct de vedere financiar, pentru că aici este mult mai ieftin decît în Portugalia. Pînă acum, a fost o experiență plăcută, oamenii sînt plăcuți, berea e mai ieftină și îmi plac și cursurile. M-a suprins această țară, nu mă așteptam să îmi placă atît de mult.” Singurul lucru cu care s-a acomodat mai greu a fost vremea.

„Eram chiar speriat din cauza vremii, nu am văzut niciodată zăpada acolo și a fost un adevărat test pentru mine”, a completat tînărul de 25 de ani, care studiază la Facultatea de Economie și Administrarea Afacerilor de la UAIC.

Un alt criteriu pentru care studenții înscriși în programul Erasmus vin în România este acela că cererile lor nu au fost acceptate în alte țări, universitățile ieșene fiind

Alți studenți aleg România pentru că traiul nu este la fel de scump ca în țările de unde vin, dar le ia ceva timp să se acomodeze cu vremea de aici.

ultimele pe listele lor. Este și cazul lui Pedro Castro, care acum este student în anul al IV-lea la Facultatea de Electronică, Telecomunicații și Tehnologia Informației de la TUIAȘI. „România a fost a treia alegere, nu am fost acceptat de celelalte țări. Fiind ultimul an la facultate, am vrut să merg oriunde. Pînă acum, îmi place foarte mult aici, am întîlnit noi persoane din alte țări, cu diferite culturi, oamenii sînt sociabili și ieșirile sînt minunate, mai ales că prețurile băuturilor sînt mici”, a explicat tînărul.

La fel ca Renato, Andre și Pedro, și Camilla a vorbit înainte de a veni aici cu prietenii care au studiat în România sau cu tineri români care au ajuns prin programul Erasmus în țările din care provin ei. „Am vrut să fac practica undeva în afara Norvegiei și am avut de ales între Danemarca, România și Nepal. Nu am vrut Danemarca pentru că este una dintre țările vecine și ar fi fost prea aproa-

pe de casă, iar Nepal ar fi fost prea departe. Așa că am ales România. Cu cîteva luni înainte să vin aici, doi studenți din România au urmat cursuri la noi în țară și au reprezentat România și Iașul. Au vorbit foarte mult despre țara lor, ne-au arătat și cîteva poze și ne-au explicat în mare cum va fi experiența de aici. Ne-au convins, așa că atît eu cît și prietena mea eram foarte nerăbdătoare să venim”, a mărturisit Camilla Røe.

Școala cu altfel de lecții

Dacă cei mai mulți se obișnuiesc mai greu cu vremea de aici și cu obiceiurile românilor, lui Renato i s-a părut foarte dificil să se acomodeze cu metoda de predare la cursuri. În Italia, unde este în ultimul an de facultate, studenții susțin un singur examen la sfîrșitul anului universitar, în schimb aici facem proiecte și dăm mai multe teste. „La facultatea de aici am învățat să sudez, ceea ce a fost nou pentru mine. În Italia nu am făcut așa ceva la ore. Cursurile sînt foarte interesante, iar la laboratoare învăț multe lucruri”, a explicat tînărul. Inițial a venit în România cu gîndul să studieze doar un semestru, dar a înaintat deja o cerere către universitatea de la care provine pentru a i se aproba prelungirea șederii pînă în iunie. Pentru el, „nu este foarte importantă țara în care ajungi, ci oamenii cu care te întîlnești și experiența din final”. Pe lîngă prietenii pe care și i-a făcut aici, a rămas impresionat și de peisajele din România, după ce a vizitat orașe precum Brașov, Suceava și București.

Indiferent din ce colț al lumii ar veni, studenții Erasmus care ajung în România renunță după cele cinci luni petrecute în Iași la ideile preconceptuate despre o anumită țară și reușesc să vadă dincolo de aparențe. Ca rezultat, unii dintre aceștia preferă să mai rămînă încă un semestru în sînul studentiei ieșene. ■

Unul dintre criteriile pentru care studenții înscriși în programul Erasmus vin în România este faptul că cererile lor nu au fost acceptate în alte țări, universitățile ieșene fiind ultimele pe listele lor.

venit în România prin programul Erasmus. De ziua lor, pe 16 octombrie, aceștia au fost primiți cu fast în Aula Magna „Mihai Eminescu” a UAIC și de atunci ieșenii i-au văzut ca și cum ar fi fost de-ai casei.

Biletul spre România, ultima opțiune

Majoritatea s-au înscris în grupurile dedicate studenților străini de pe rețelele de socializare și și-au făcut repede prieteni. Participă la activități de grup, precum vizite la centre de plasament și în licee sau

există între Norvegia și România. Nu am vizitat prea multe locuri aici, în Iași, dar am mers la mai multe petreceri organizate pentru noi și am întîlnit multe persoane cu care vreau să păstrez legătura și după ce mă întorc acasă. Vreau să plec de aici doar cu amintiri plăcute”, a spus Camilla Røe, o tînără de 22 de ani din Norvegia, care studiază la Facultatea de Filosofie și Științe Social-Politice de la UAIC.

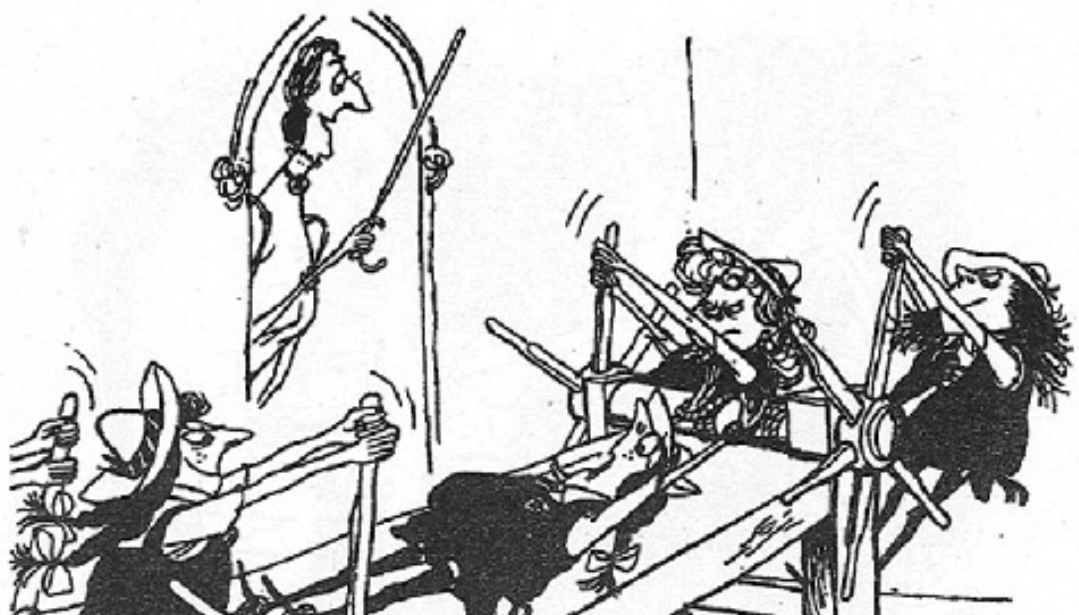
Dar de ce au ales tocmai România? Același lucru a fost întreg de noi săi colegi și Renato Guerrieri, care a venit din Italia să urmeze cursurile Facultății de Construcții

La „Cuza” și la Politehnică sînt peste 200 de studenți străini.

Poveștile ascunse prin amfiteatre

Nimeni nu vorbește despre ele și aproape toată lumea le neagă existența. Unele sînt amuzante, altele triste, iar cîteva dintre ele chiar ciudate. Fie că vorbim despre domul din Copou sub care se presupune că dacă treci vei fi blestemat cu vreo două restanțe ori peștii morți din fîntîna de la Balena, un singur lucru este cert: miturile și ritualurile studentești sînt nemuritoare.

Legende în care ne scaldăm

de Ana SIPOȘ | anasipos@yahoo.com

N-are Norvegia superstiții îndejuns de multe și de bune încît să le întrecă pe cele ce umblă pe Copoul autohton. Sau mai bine zis, nu-s pe aici cupole și case bîntuite de fantomele torturate prin pivnițele comuniste. Nu-s sesiuni stresante, care să te facă să ți-o ia mintea razna și să recurgi la orice gest, doar-doar te-o nimeri norocul fix înainte de examen. Nu ajungi să te gîndești că dacă mînci cu cartea deschisă ți mînci singur mințile. Sau că la FEEA pici anul doar dacă dintr-o întîmplare nefericită te calcă tramvaiul. Și nu găsești nici Bahluiul, pe partea căruia să mergi în locul

trotuarului cu facultățile de la Universitatea Tehnică.

Ce găsești în schimb, dacă te aventurezi printre cele trei campusuri ale micuțului orașel Volda, e o teamă inexplicabilă ce planează asupra studenților norvegieni. Li se zburlește pielea pe ei cînd aud de „Doamna cu bicicleta”. Au „botezat-o” așa pentru că nu a văzut-o nimeni vreodată prin oraș fără bicicleta ei. Lor nu li se ascut simțurile dacă le trece o pisică neagră prin fața ochilor, însă aparent un om normal care are în dotare o bicicletă tot timpul le dă fiori pe șira spinării.

Asta, sau poate au nevoie de o

legendă încropită pentru a mai condimenta puțin lucrurile și întîmplările într-o comunitate atît de restrînsă precum Volda.

Ce e sînt pentru ei, ca un fel de regulă nescrisă de la care nu se abat, este să își înece mințile bine în alcool la fiecare petrecere. Doar așa ajung să se exteriorizeze. Au nevoie de multă băutură pentru a ține sus steagul pe care stă scris cum că ei ar fi campionii Europei la aventurile de-o noapte.

Acum, nu știu dacă și asta o fi o legendă sau nu, dar eu una aș ține cu dinții de ea. Gîdila mai bine orgoliul național decît să umble vorba că te temi de o simplă bătrînică și al său accesoriu nelipsit, o biată bicicletă. ■

Toamna studenției nu ia sfîrșit niciodată

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@yahoo.com

Am aproape zece ani de cînd sînt studentă. Și aici îi scad pe cei patru ai mei.

Zece ani de cînd ascund prin pachetul de acasă bucăți de ciocolată și bilețele în care să spun cît de dor îmi este să le văd ochii obosiți de somn, de cînd ascund cu grijă și cîteva lei în plus, să poată ajunge cu taxiul acasă, în siguranță. Zece ani de cînd aud prin telefon tramvaiele ale căror șine de fiecare dată trosnesc de

zici că se rup și tot atîția ani de cînd adorm cu grijă pentru că nu știu dacă ele dorm dezvelite sau nu. De ambulanțe și pompieri nici nu mai zic, le-am învățat sirenele pe de rost. Tot de ceva vreme am devenit cea mai fidelă clientă a magazinelor cu ciocolată albă și stafide ascunse printre pătrățele, explicînd vînzătoarelor de fiecare dată că dulciurile nu au vîrstă și nici consumul lor nu depinde de cîte kilograme ai. De fapt, nici nu sînt pentru mine, tot în pachet le pun.

Da, de zece ani urăsc zilele de toamnă din octombrie cînd căldura te sufocă și te face să plîngi, de cînd frunzele miros a putrezit încă din momentul în care pică. Oricum, atunci simți cel mai intens că niciodată nu împlinești nici tu și nici ele vîrsta la care să vă fie bine una fără cealaltă. Strîngerile în brațe și la piept, cu o mîină mîngîind părul, le-aș înlocui mai degrabă cu o cafea tare, în care să-mi stoarcă cineva și o portocală siropoasă și acră, să mi se strepezească dinții și să mă facă să nu adorm în așteptarea trenului.

Cine a spus că ești student doar cînd ai 20 de ani? Ești student de atîtea ori de cîte ori îți pleacă fetele la facultate. ■

P1, un izvor al istoriei

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@gmail.com

„Moooooor”; „Anarchy”; „Boobies”; „Red Hot Chilli Peppers”; „Fortza Steaua”; „11:43”; sau „God save us” sînt doar niște mostre ale mesajelor antice lăsate de către studenții care au trecut prin renumitul amfiteatru P1 de la „Cuza”. Pentru necunoscătorii, P1 este amfiteatrul acela care după ce te chinui jumătate de oră la primul curs din anul I ca să-l găsești, sperii mai apoi să te fi rătăcit și că prin subsolurile Universității să fi ajuns doar din greșeală. Iar acesta nu e renumit doar datorită gerului de pe timpul iernii sau a faptului că e mai greu de găsit, ci și pentru ze-

te, cu înjurături, mari, sub forma unei poezii, desene sau simple mîzgileli, acestea povestesc despre cum se îmbrăcau, de unde furau șnițele să mîncine, ce citeau sau urmăreau la televizor sau ce părere unanimă aveau studenții despre un anumit profesor. Undeva, pe rîndul din dreapta, pe a patra sau a cincea bancă dinspre geam, există chiar și semnătura mea trecută în registru. N-am făcut-o eu, ci Erica, fiind probabil invidioasă după ce i-am demonstrat că scrisul meu e mai „frumos” decît al oricărui medic, a decis să mă imortalizeze cu „Elf, Legenda din P1”.

Mai poți găsi și alte chestii utile, ca numerele de telefon ale unor firme de taxi, reclame la frizerii de ocazie din cămin sau rezultatele la Loto.

Însă urmele de pix și de creion de pe bănci mai pot reprezenta și un mod prin care să-ți marchezi teritoriul, mai ales dacă în calcul punem și că șansa să prinzi un scaun bun în P1 de pe care să nu aluneci în jos e ca și cum ai găsi un coleg de facultate de la care să poți împrumuta doi lei pentru bere la sfîrșit de lună. ■

Cu dreptul în stîngul

Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

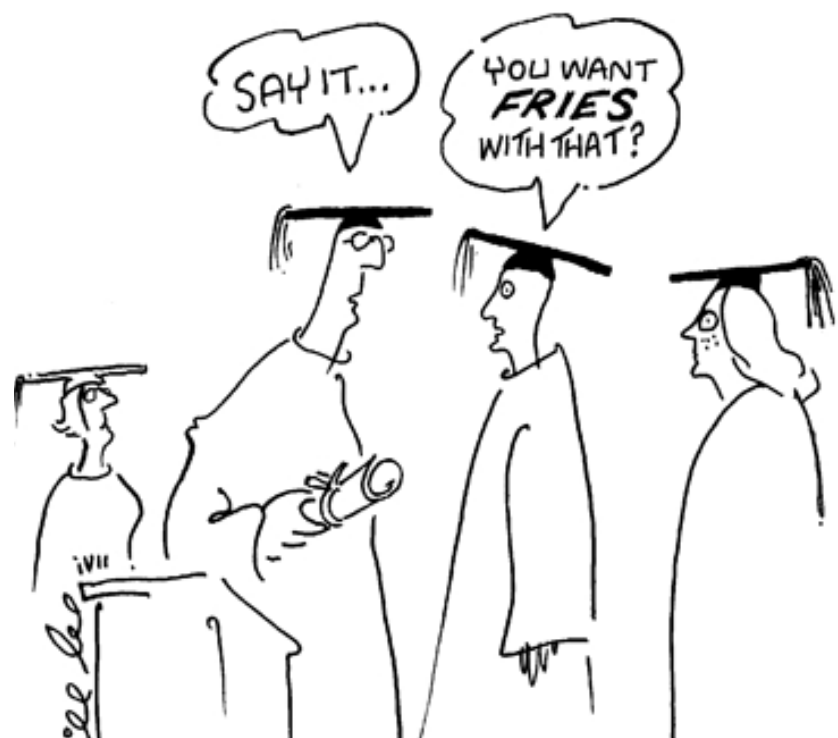
Ce-i zumzetul ăla? A, alarma de la telefon. Oare de ce sună așa de dimineată? Probabil din greșeală. Am totuși sentimentul că uit ceva și nu îmi dau seama de ce simt un nod în gît, ca și cum aș avea emoții. Prostii, cred că nu am dormit cum trebuie.

Iar sună tîmpenia asta de parcă îmi face în ciudă, doar n-am cursuri azi, n-am examene. Examine, asta era! Am unul de la 8 și eu nu am învățat nimic! Nici n-am avut timp, săptămîna asta am avut atîtea de făcut, ba cumpără cadou pentru Ana, ba mergi la ziua lui Gabriel. Cum de am uitat eu de examen? Și nici nu pot să mă duc în restanțe, profesorul e dintr-ăia care vor răul studenților și îi obligă să învețe de parcă ar fi doctori docenți.

O să frunzăresc cursurile în timp ce beau cafeaua,

bine că le am. Ceva tot o să țin minte, chiar dacă sînt multe pagini. Cică dimineata e perioada perfectă pentru învățat. E imposibil să nu se lipească ceva de mine. Și dacă nu o să rețin nimic? Știu, o să mă așez lîngă o colegă care ia mereu note mari și învață bine, chiar dacă nici nu îi știu numele. Și o să îmi pun și cursurile pe telefon, să am un plan de rezervă. O să pară că mă uit la ceas. Și mai bine, o să mă pornesc mai devreme de acasă să prind loc pe ultimele rînduri, nu are cum să mă vadă profesorul tocmai pe mine. Bun, gata, nu îmi mai fac griji, nu are ce să meargă rău, dacă pornesc cu ideea asta o să îmi meargă bine toată ziua. A, și să nu uit să ies cu dreptul din casă.

Ce aglomerat e în amfiteatru! Bine că mai e un loc pe ultimul rînd. Ce zice profesorul? Nu aud din cauza gălăgiei. „Ultimele două rînduri să vină în față!” ■

O teamă inexplicabilă planează asupra studenților norvegieni. Li se zburlește pielea pe ei cînd aud de „Doamna cu bicicleta”. Au „botezat-o” așa pentru că nu a văzut-o nimeni vreodată prin oraș fără bicicleta ei.

În lumea întreagă, au aproximativ 97 de milioane de voluntari. Altfel spus, 97 de milioane de eroi, pentru care nu există satisfacție mai mare decât să facă un bine celor din jur. Au un sediu și în Iași, de unde au pornit zeci de acțiuni umanitare, reînviind speranța din inimile nevoiașilor. Fie că umblă pe străzi, sînt bolnavi, sau au 11 copii acasă.

Poveștile scînteilor sîngerii

Energia Crucii Roșii din Iași vine de la oamenii ajutați.

Cînd își desfășoară campaniile umanitare, voluntarii vin cu corturile.

Copiii doamnei Virginica.

Militarul roșu

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@gmail.com

„Ei, știi ce înseamnă succesul?” mă întreabă zîmbind ștregărește și copilăros în timp ce printră maldărele de dosare grele caută un mic pergament primit de la unul dintre cei mai tineri voluntari ai Crucii Roșii. Prin rîndurile scrise un pic sfîngaci, dar chinuit, citesc doar mulțumiri pentru încrederea și generozitatea cu care directoarea centrului o are pentru toți copiii ei. Iar aici, de la cel mai mic la cel mai mare, „toți sînt copiii mei”. Îmi dă exemple de tot felul de scrisori cu timbrul tuturor județelor în care Crucea Roșie din Iași a peticit cum a putut suferința oamenilor, spunîndu-mi că „să-ți mulțumească cineva pentru că l-ai ajutat, pentru mine este cea mai mare satisfacție”.

De cînd a ajuns directoare la Crucea Roșie, ușa de la biroul Virginicăi Beldean a stat mereu deschisă. Fie că peste pragul ei au trecut oameni rămași pe străzi, „femei cu unsprezece copii acasă sau bărbăți cu coada între picioare pentru că au rămas fără servicii”. Aceasta le-a oferit de fiecare dată nu doar umărul ca să-și verse amarul, ci și o supă caldă pentru care nu a cerut și nici nu o să ceară niciodată ceva la schimb.

Un genist al sufletelor

Aici, femeia îmi spune că și-a format o a doua familie, în care cea mai mare mîndrie a ei sînt tinerii de la care își ia elanul și energia să ducă la bun sfârșit toate campaniile umanitare. De asemenea, recunoaște că i se pare greșit faptul că uneori se generalizează pe seama tinerilor, și că „eu am foarte mare încredere în generația voastră”. Iar aici, la centru, femeia se laudă că pe lângă viziunea asupra fru-

mosului și a nobilului, îi ajută pe voluntari să-și dezvolte „o latură a sufletului”.

Deși inimile blînde sînt mereu văzute ca fiind slabe, doamna Virginica Beldean este întruchiparea vie că asta-i doar un mit, iar atunci cînd vine vorba de treabă coboară milităria din pod. La propriu, pentru că în tinerețe, 1973 mai exact, aceasta intra ca ofițer la catedra militară, vrînd să demonstreze că este o femeie puternică. Aici, deși a stat timp de 17 ani, femeia îmi mărturisește că în tot acest timp s-a simțit precum o studentă. „Aproape întotdeauna mă îmbrăcam și îmi făceam părul asemenea cursanților mele”.

Mai tîrziu, directoarea s-a reorientat către protecția civilă, spunînd despre profesia ei că „este o armă foarte frumoasă”, care a ajutat-o să se formeze și să înțeleagă importanța lucrului în echipă. Totuși, experiențele cele mai intense le-a trăit atunci cînd a fost pusă față în față cu bombele rămase pe teritoriul nostru din Al Doilea Război Mondial. Fostul militar a lucrat și ca genist, pericolul arătîndu-i că trebuie să „prețuiesc viața și să mă bucur de tot ce e frumos”, ajungînd astfel mai apoi la Crucea Roșie. Unele dintre deprinderile vechi încă le mai păstrează și acum, cum ar fi statul drept pe scaun, trezitul devreme sau modul în care-și organizează acțiunile de voluntariat asemeni unor „misiuni”. Se vede după privirea mereu alertă și atenția la detalii că îi încă îi este dor de uniforma de ofițer, amintindu-și de o știre în care un pompier a resuscitat o pisică pe jumătate moartă. „Militarul nu are doar un suflet bun, ci este și un bun tovarăș de viață”. ■

De veghe pentru primul ajutor

Mădălina OLARIU | madalina.olariu@yahoo.com

Brațele puternice ale lui Vlad imită cu fermitate și în același timp cu delicatețe cum dau jos de pe un stîlp o victimă. Fermitatea și delicatețea sînt completate de atenție, personajul imaginat avînd și probleme la coloana cervicală. „În momentele de genul asta trebuie să știi să îmbini toate tehnicile pe care le înveți, pentru că dacă ești brutal sau neatent poți să îți și îngropi victima”, povestește însuflețit Vlad, gesticulînd cu mîinile orientate în sus.

„Trebuie să știi să îmbini toate tehnicile pe care le înveți, pentru că dacă ești brutal sau neatent poți să îți și îngropi victima.”

Tînarul de 18 ani este elev în clasa a XII-a la Liceul Teoretic „Dimitrie Cantemir” din Iași, iar voluntariat la Crucea Roșie face de doi ani, de cînd a hotărît să îmbine responsabilitatea cu relaxarea. Deși degetele lungi, răbdarea de care dă dovadă și experiența dobîndită l-ar îndreptăți să fie un viitor student la Medicină, Vlad își dorește să devină jandarm, să patruleze în jurul oamenilor care au nevoie de ajutor. „Am descoperit că asta aș vrea pentru că în fiecare an, ca voluntari, acordăm primul ajutor oamenilor care vin în pelerinaj la Sfînta Parascheva. De obicei, facem patrule de la raclă pînă în Podu Roș sau unde se termină coada, iar acolo trebuie să fim atenți la cei care amețesc, cărora li se face rău sau care acuză dureri în zona inimii de exemplu”, exemplifică acesta ducîndu-și mîna în zona pieptului. Dorința lui a fost alimentată și de participarea la o Tabără de dezastre, organizată de Crucea Roșie, unde a învățat că în maxim cinci minute trebuie să fii pregătit să acționezi. „După o zi întreagă de antrenamente, ne-au trezit la ora două noaptea pentru un exercițiu de căutare. Mai exact, trebuia să găsim și să scoa-

tem victimele dintr-o mlaștină, să vadă dacă putem să ne mobilizăm repede și bine. Atunci am avut parte și de o farsă, ni s-au scos echipamentele din truse și noi ne-am trezit cu ele goale. Însă ne-am descurcat foarte bine și mai mult decît atît, am fost și lăudați pentru că ne-am organizat foarte bine, cei care aveau lanterne au luminat cărarea și totul a decurs corect”, povestește mîndru băiatul cu ochi mari, căprui.

Intervenții din exterior

Vlad își amintește că în timpul patrulelor la racla Sfintei a fost și momentul cînd a acordat primul ajutor și tot atunci s-a confruntat și cu un caz mai deosebit, cel al unei femei care a făcut o criză de apendice și nu se mai putea ține pe picioare. Regretul său este însă faptul că nu se poate implica mai mult decît în monitorizarea stării, în așa fel

Vlad își dorește să devină jandarm, să patruleze în jurul oamenilor care au nevoie de ajutor.

încît să nu ajungă la complicații. „Oarecum, noi ne ocupăm mai mult de partea externă, cea internă este a celor de la ambulanță pe care noi trebuie să îi chemăm în cel mai scurt timp posibil. De exemplu, noi putem interveni dacă cineva se arde cu o lumînare sau se taie, răcim zona respectivă sau facem repede un bandaj”, adaugă Vlad cu o urmă de deznădejde în glas.

Deși recunoaște că a prins drag de Crucea Roșie pe parcurs, nefiind atras încă de la început, Vlad crede că este genul de acti-

Vlad crede că cel mai mare cîștig îl reprezintă oamenii.

vită pe care trebuie să o faci cu seriozitate, la care trebuie să adaugi puțină blîndețe și ceva mai multă considerație pentru cel de lîngă tine, chiar dacă sînt oameni pe care îi vezi pentru cîteva minute și pe care nu apuci să îi cunoști. „Ești atent pe ceea ce faci și nu te poți gîndi la ceva

de genul «fata asta e drăguță, poate reușesc să îi cer numărul de telefon». Nu, ești doar tu și pacientul și nu ai timp de așa ceva.” În cei doi ani, Vlad spune că, deși timpul a fost limitat, consideră că cel mai mare cîștig este că a întîlnit și cunoscut multe tipuri de oameni, dincolo de pacienți sau colegi, care spre surprinderea lui, au reușit să îl trateze. În ce mod? Făcîndu-l să se simtă împlinit, să umple un gol de a cărei existență nu ar fi aflat nici măcar un medic. ■

În Hexagon sint peste 400 de locuri insalubre în care s-au instalat țiganii români.

Ambasadorul susține că România a trecut cu bine peste criză.

De mai bine de un an de zile, Excelența Sa Philippe Gustin a fost numit ambasadorul Franței în România, iar înainte și-a reprezentat țara în Germania, Austria și Ungaria. „Eu resimt acest fapt ca pe un tropism, pentru că mă acomodez în orice loc, oricând”, spune fostul consilier al Directorului Fondului Monetar Internațional întâmpinându-și în camera de hotel câțiva studenți de la Facultatea de Medicină care au venit să-i vorbească. Ambasadorul adoptă o atitudine degajată și îmi povestește că a vizitat România de la Est la Vest, în căutarea acelor aspecte care nu sînt cunoscute cînd se vorbește despre țara noastră. De exemplu, a găsit undeva prin Timișoara o familie de țigani care, după ce a fost expulzată din Franța, și-a deschis acasă o mică fermă, „iar acum afacerea le merge bine”. Înainte de a ajunge ambasador, Philippe Gustin a activat în mai multe ministere franceze, la finanțe, în agricultură sau la educație. Despre omoloagele acestora din România consideră că se află pe un drum bun, chiar dacă învățămîntul a pierdut mulți elevi, chiar dacă economia a trecut printr-o criză acută și chiar dacă în agricultură abia se văd inițiativele micului fermier. Însă salvarea lor, conform ambasadorului francez, vine prin fondurile europene, de care noi, românii, trebuie să profităm la maxim.

interviu cu Excelența Sa Philippe Gustin, Ambasadorul Franței în România

Dacă li se explica francezilor o nouă revoluție

Iulia CIUHU, cristina.ciuhu@yahoo.com

Domnule ambasador, își va continua activitatea Institutul Francez din Iași (IF) în aceeași reședință?

Încă nu ne putem exprima concret asupra anumitor detalii, însă cert este faptul că trebuie să reînnoim contractul de închiriere al clădirii și trebuie să ne asigurăm că cei doi finanțatori, Guvernul român și cel francez, pot să furnizeze în continuare suma necesară. Eu sînt optimist și cred că trebuie să nu ne îngrijorăm pentru că vom găsi soluții. Pe de altă parte, este foarte important să ne menținem prezența la Iași și totodată să ne asigurăm că antena regională din zona Moldovei a Institutului Francez își va continua activitățile cu aceeași efervescență. Bineînțeles că și eu îmi doresc să rămînem în același loc pentru că sîntem poziționați în casa Racoviță din Copou de la început, avem acolo o istorie de 20 ani care a fost marcată încă de la inaugurare de prezența unei figuri remarcabile pentru Franța, președintele François Mitterrand. În orice caz, sînt convins că fiecare finanțator va găsi soluții plauzibile pentru ca IF Iași să se mențină pe aceeași poziție.

Cum explicați dumneavoastră lipsa restaurantelor sau a cafenelelor cu specific franțuzesc din Iași?

Cu siguranța este o problemă de cerere și ofertă. Fără îndoială, aici sîntem în zona României care este cea mai francofonă și cea mai francofilă. Cel puțin așa simt eu după evenimentele de astăzi la care am partici-

tăților locale cînd ajung în Iași. În primul rînd, aici precum și alte orașe din țară există o problemă de infrastructură. Știți și dumneavoastră că este dificil nu doar să ajungi aici, ci să și faci activități industriale grele care necesită deplasări. Infrastructura proastă este principalul handicap al orașului. Pe de altă parte, Iașul are și atuurile sale și aici mă gîndesc la formarea academică, în particular în domeniul informatic. Chiar azi am vorbit cu rectorii universităților și mi-au spus că un număr mare de studenți care termină astfel de specializări se angajează imediat pentru că meseria aceasta se poate face de la distanță. Din punctul meu de vedere, pentru Iași trebuie găsit un echilibru în diversificarea investițiilor astfel încît acestea să nu se facă într-un singur domeniu.

Dar investitorii din Hexagon sînt interesați de marile privatizări pe care România le are în desfășurare sau pe care le-a desfășurat, precum CFR Marfă sau Gazprom?

Franța nu poate fi interesată de toate privatizările din România. Deja în România există 38 din cele mai mari 40 de întreprinderi franceze care sînt cotate la Bursa din Paris, iar ele sînt specializate pe sectoare diferite, de la cel bancar, unde avem exemplul BRD Group, la cel farmaceutic cu Sanofi sau la telecomunicații unde întîlnim Orange-ul. În trecut, Franța a fost interesată de privatizarea anumitor întreprinderi, iar cea mai frumoasă reușită este Dacia, dar țara noastră nu

Oare, în prezent, în România, limba franceză se învață precum se învăța pe vremea generalului Berthelot?

pat. În plus, țările noastre au o relație puternică bazată pe istorie diplomatică și militară, iar tocmai pentru asta am venit azi la Iași. Este important că municipiul acesta a avut șansa de a avea un IF pentru că nu toate orașele României se bucură de o asemenea oportunitate. Dacă vă uitați la toate institutele străine din țara noastră, Franța este țara care are rețeaua cea mai complexă, pentru că are patru institute în România, unul în București, altul la Iași, încă unul la Cluj și altul în Timișoara. În plus, avem încheiate cinci alianțe și o multitudine de asociații franco-române. Deci în Iași avem un centru care, zic eu, este destul de vizibil în rîndul populației și atunci cred că am putea avea și inițiative private încurajate de acesta.

Franța nu poate fi interesată de toate privatizările din România

Apropo de inițiative private, ne puteți spune dacă investitorii francezi sînt interesați de această zonă avînd în vedere mai ales faptul că Iașul se află în Estul țării?

La această întrebare vă voi răspunde cu ceea ce repet mereu autori-

poate fi singurul investitor străin din România, chiar dacă este foarte bine reprezentată pe piață.

Ați fost o vreme îndelungată consilierul directorului Fondului Monetar Internațional, Christine Lagarde. Cum considerați că a trecut România peste criză?

Dacă ne uităm pe cifrele macro-economice, țara a ieșit bine din criză. A făcut eforturi mari pentru asta, iar populația a fost foarte curajoasă. Dacă se explica francezilor că trebuie să li se scadă salariile cu 25% s-ar fi iscat o nouă revoluție. Însă aici politica aceasta s-a putut face, iar azi coordonatele economice ale României sînt bune. Din nefericire, la începutul crizei, în 2008, a avut loc o bulă bancară care a explodat și care azi încă pune dificultăți sectorului îngreunînd posibilitățile acestuia de a finanța economia. Cea mai importantă dificultate a României în acest moment este că are un sector bancar care vine în urma investitorilor, iar asta presupune scăderea încrederii în acest sector. Totodată, acest aspect presupune utilizarea mai bună a fondurilor europene care sînt astăzi puse la dispoziția noastră și care practic înseamnă singurul carburant al creșterii economice.

Este foarte important să le explicăm francezilor că țiganii sînt doar o parte dintre români și mai ales că nu toți românii sînt țigani

Care considerați că este stadiul relațiilor franco-române în acest moment?

Relațiile dintre cele două țări sînt excelente deoarece se fondează pe o istorie puternică și pe o francofonie care încă este prezentă în România. Aici patru elevi din zece învață la școală limba franceză. Ne putem plînge că nu este un procent prea mare, însă este un procent mare comparativ cu alte țări. România este țara din Europa care nu are printre limbile sale materne franceza și care, totuși, are cele mai multe persoane care învață această limbă, iar asta este un fundament foarte solid pentru parteneriatele noastre. Ca să nu mai vorbesc de relații culturale, toate aceste schimburi dintre România și Franța care datează încă din secolul al XVIII-lea. Apoi avem și sectorul economic care a contribuit la consolidarea relației pentru că de acum întreprinderile franceze sînt prezente în spațiul românesc de 10 - 20 de ani și au devenit numărul unu sau doi în sectorul lor. Reamintesc mereu, cu drag, exemplul Dacia-Renault care produce 3% din PIB-ul României. În plus, avem o cooperare academică extraordinară. Franța este una dintre țările favorite ale studenților români care merg în străinătate. Prin urmare, cred că toate aceste aspecte la un loc creează niște relații și un context favorabil.

Dar discuțiile din presa franceză nu arată chiar așa de bine precum spuneți. Subiectul țiganilor a devenit o armă cu care se lovește constant în imaginea României.

Cu siguranță există o problemă de imagine a României. Pe de o parte, francezii nu cunosc această țară astfel încît să se exprime asupra ei, și pe de altă parte, este foarte important să le explicăm acestora că relația dintre cele două state nu se rezumă la chestiunea romilor, că țiganii sînt doar o parte dintre români și mai ales că nu toți românii sînt țigani. Însă pentru asta este nevoie să lucrăm asupra problemei deoarece nu putem pur și simplu șterge cu buretele și spune că nu există una. Bineînțeles că există o problemă și trebuie să o rezolvăm împreună, între cele două țări, dar și cu sprijinul Uniunii Europene, pentru că nu este doar o chestiune a Franței și a României, ci și a altor țări din UE. Franța a primit dintotdeauna străini și primește și în prezent enorm de mulți. Se emit anual aproape 200 000 de noi permise de ședere. Ea este o țară gazdă. Însă francezii nu acceptă să aibă în teritoriul lor străini sau chiar de francezi care nu respectă lege. Aici este problema. Nu este o chestiune legată de faptul că cineva este rom sau nu. Problema de fond este o chestiune de respectare sau de nerespectare a legilor. Așadar trebuie să colaborăm și deja facem asta urmărind să punem capăt acestui trafic de ființe umane, pentru că adesea romii recurg la trafi-

că salariile scad cu 25%, la Paris s-ar fi iscat o

care copiii sau ale fetelor care ajung prostituate. Prin urmare, trebuie în continuare cercetați amănunțit responsabilii acestor rețele din Franța și din România. În al doilea rând, trebuie pusă în practică o politică de intruziune socială, o politică dusă în țările UE în care romii vor să intre, dar mai ales trebuie introdusă o astfel de politică aici în România. Pentru că atîta timp cît românii care nu sînt romi continuă să considere că romii nu sînt români și atîta timp cît romii români consideră că nu sînt români vom avea o problemă. Oricum trebuie menționat că problema aceasta pe care ați adus-o în discuție înseamnă timp, răbdare și multă educație, pentru că numai prin educație vom ajunge să mișcăm lucrurile. Deja derulăm în ambele țări proiecte pilot prin care urmărim să demonstrăm că nu există o asemenea fatalitate în această chestiune, că țiganii se pot integra în societate, că există țigani care lucrează, că există țigani care studiază și că unii țigani sînt doctori, avocați sau judecători. Însă, reiau și spun că toată această discuție nu se poate face în două secunde, bătînd din palme. Ea necesită timp, pentru că nu există o soluție miraculoasă care să o rezolve deodată.

A cunoscut Franța în istoria ei situații similare?

Nu, pentru că în Franța au existat mereu politici de integrare în societate. Dacă ne uităm ce s-a întâmplat pînă în secolul al XIX-lea vom vedea că mereu s-au îndreptat spre Hexagon populații dintre cele mai diverse. Inițial au venit din Italia, Spania, Portugalia, apoi din fostele colonii, însă integrarea populațiilor s-a făcut încet, uneori chiar cu probleme, dar în general situația a fost sub control. Astăzi însă este șocant pentru francezi să vadă că străinii care vin în țara lor, fie ei țigani sau nu, ocupa teritorii ilegal, nu-i respectă pe ceilalți din jur și comit numeroase infracțiuni. Asta

deranjează de fapt francezii și cred că nici populației din România nu-i place o astfel de atitudine.

Nu putem împiedica pe cineva care a fost expulzat de pe un teren ocupat ilegal să se instaleze 10 metri mai încolo

Am citit că ați vizitat mai multe comunități de romi și în Franța dar și în România. Ați sesizat diferențe esențiale între cele două părți?

Da, am fost în numeroase comunități de romi și vreau să vă spun că o serie de proiecte pe care le-am derulat au dat și roade. De exemplu, plimbîndu-mă prin România am văzut țigani reveniți din Franța care acum și-

nar de interesant pentru mine care sînt demograf și anume scăderea numărului de studenți din universitățile românești. Sistemul educativ român a pierdut în zece ani un milion de elevi pentru că pe de o parte nu mai există copii și pentru că pe de altă parte mulți pleacă în străinătate cu familia. Eu mă plimb mult prin România, azi sînt la Iași, mîine merg la Botoșani, mai înainte am fost la Galați. De fiecare dată cînd am posibilitatea merg în școli și le vizitez. Așa văd că pe la sate sînt clase care funcționează cu 12-13 elevi. Deci nu putem spune că nu există școli în România pentru că ele există și bineînțeles că au și învățători. Adevărata problemă este că romii nu frecventează școala și atunci trebuie ca părinții să înțeleagă că este bine pentru copilul lor să meargă la școală în loc să cerșească

Atîta timp cît românii care nu sînt romi continuă să considere că romii nu sînt români și atîta timp cît romii români consideră că nu sînt români vom avea o problemă.

au deschis ferme, sau mici întreprinderi de familie. Dar cazurile acestea nu interesează presa. Eu cred că mass-media are o problemă cu reușitele și preferă să vîndă ce nu merge bine, dar există și ecouri pozitive care merită scoase în față și evidențiate. Pe de altă parte, romii din Franța locuiesc la limita umanului. Am fost de cîteva ori în unele locuri de la periferia Parisului și m-am îngrijorat de ce am văzut acolo și să știți că sînt în total 400 de astfel de locuri. Este suficient să ajungi în anumite cartiere mărginașe ale capitalei franceze și vei găsi condiții de viață nedemne, deplorabile chiar, fără acces la apă și lumină. Îmi amintesc de cînd eram copil, pe la sfîrșitul anilor '60, că în Franța existau astfel de mahalale în care se campa în aerul liber precum fac țiganii. Azi francezii nu vor să audă că fenomenul revine și că terenurile sînt ilegal ocupate de familii care-și contruiesc case de lemn sau caravane pentru că acestea au dispărut deja din Franța. Și atunci autoritățile au pus în executare ordinele justiției, pentru că fiind un stat de drept, cînd avem de-a face din nefericire cu o ocupare ilegală a unui teritoriu, trebuie cerut ordin judecătoresc de expulzarea a persoanelor respective, iar poliția de fiecare dată cînd se dă un astfel de ordin îl pune în executare.

Și totuși am văzut că romii revin.

Da, pentru că nu se întorc în același loc, ci merg în alte zone. Acum avem posibilitatea de a ne instala oriunde pentru că UE înseamnă libera circulație. Nu putem împiedica pe cineva care a fost expulzat de pe un teren ocupat ilegal să se instaleze 10 metri mai încolo. Totodată, trebuie spus adevărul. România nu este o țară subdezvoltată. Mai mult decît atît, nu putem spune că nu există școli aici. Mai înainte am vorbit cu rectorul Universității „Alexandru Ioan Cuza” și mi-a explicat un subiect extraordi-

sau să lucreze de mic. Școala poate însemna pentru ei ieșirea din mizerie.

Azi, în România, există o limbă care nu era ieri, și anume, engleza

Sistemul educativ românesc le alocă romilor locuri speciale. Considerați că este o discriminare pozitivă sau negativă?

Bineînțeles că este vorba despre o discriminare pozitivă. În legislația din Franța și în politicile sale nu există așa ceva, însă România a pus în practică astfel de proiecte de discriminare pozitivă datorită UE și asta este un aspect pozitiv care merită menționat. Numai că problema nu este alocarea locurilor speciale pentru ele, ci să și existe candidați pentru pozițiile respective.

Conform Eurostat doar 49% din populația României cunoaște o limbă străină, iar mare parte din aceștia vorbesc limba engleză.

Voi, românii, aveți șansa de a avea un spectru lingvistic care vă permite să învățați limbile străine foarte ușor și repede. Franceza se învață deoarece cele două limbi sînt foarte apropiate și au fondul latin comun. În al doilea rând în secolul al XIX-lea 3000 de cuvinte de origine franceză au fost introduse în limba română. Pe de altă parte, aveți dreptate. Azi în România există o limbă care nu exista ieri și anume engleza. Însă eu cred că asta nu împiedică pe nimeni să învețe și franceza. Acum însă trebuie văzut cum se învață aceste limbi. Oare, în prezent, în România, limba franceză se învață precum se învață pe vremea generalului Berthelot? Mă tem că nu. Epoca aceea s-a terminat, românii nu mai învață franceza pentru a putea citi autori celebri direct în limba lor de scriere și nici pentru a putea asculta

Ambasadorul a purtat o discuție cu reprezentanții Universității de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” de la Iași.

Franța rămîne una dintre destinațiile preferate ale studenților din țara noastră care aplică la programul Erasmus.

teatru în aceeași limbă. Din nefericire pentru tînăra generație această epocă s-a terminat. Acum tinerii vor doar să zapeze de la o limbă la alta, să învețe cîte ceva din toate, dar nu să-și îmbogățească cultura. Aceeași situație este și pentru engleză și pentru oricare alta. Putem fi nostalgici după perioada aceea, însă eu nu sînt. Știu să trăiesc, din nefericire, în prezent, în vremea noastră, și atunci trebuie să creez în continuare condiții tinerilor români ca să învețe limba franceză și trebuie ca profesorii să fie în continuare bine pregătiți cu metode moderne. Rolul nostru este să întreținem interesul pentru limba franceză pen-

tru că ea poate însemna o șansă în plus.

Considerați că din cauza discuției pentru Spațiul Schengen parteneriatul strategic dintre Franța și România este în pericol?

Deloc, absolut deloc. Parteneriatul strategic a fost revăzut în februarie anul acesta iar acum are cinci pagini. Știu asta pentru că eu l-am scris sau altfel spus am contribuit la scrierea lui. Din aceste cinci pagini numai în trei rînduri se menționează despre Schengen. Trebuie pus capăt acestor discuții. Din fericire, parteneriatul dintre Franța și România nu se rezumă la Spațiul Schengen. ■

”

Francofonia este încă prezentă în România. Aici patru elevi din zece învață la școală limba franceză. Ne putem plînge că nu este un procent prea mare, însă este un procent semnificativ comparativ cu alte țări.

Artistul care-și pictează viața altfel în fiecare zi

În tablourile sale, tânărului îi place să se joace cu simbolurile.

Un artist e cam greu de înțeles. Cel puțin așa crede Florin Petrachi, tânărul care de la 14 ani a început să aibă propriile expoziții de pictură. De atunci, semnătura sa de pe pânze a început să prindă contur, iar acum, la 25 de ani, încă mai crede că sînt destule secrete pe care nu le-a deslușit. În cuie, pe lîngă tablouri, ar putea agăța și medaliile și diplomele cîștigate la competițiile naționale și internaționale, dintre care cea mai dragă îi este medalia de aur pentru care a pictat cot la cot cu alți peste 5000 de participanți la Concursul Internațional Open Doors din Giurgiu. Din fiecare lucrare de-a sa, ghicești cîte un Florin diferit.

Florin vede atelierul unui artist ca o icoană.

de Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

În mintea lui Florin, roșul se amestecă cu albastrul și pe pînză sau pe hîrtie, în acuarelă sau în creion, își modelează închipuirile, dar și amintirile, pentru că multe din lucrările sale sînt inspirate din

vinge și este învins. Și-a dezgolit credința, învățăturile din familie și iubirile în fața tuturor, însă le-a îngrădit cu metafore și simboluri, pentru că „toată arta pe care o fac are legătură cu mine”.

un A3, el venea cu un A4. Și la liceu era la fel. Deși avea absențe cu duimul, profesorii îl iertau pentru că știa că stătea în atelier și muncea. „Nu poți să faci o expoziție și apoi să te oprești din pictat. Un artist este un artist toată viața lui.”

La Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă” a ajuns în 2003, după ce desenul pe care l-a făcut la concursul de admitere i-a fost biletul de intrare. „Pe atunci, nici nu știam ce sînt alea culori complementare. M-am dus la examen cu o jumătate de radieră și cu trei creioane așa de mici, care îmi mai rămăseseră și am desenat doi bicicliști. Am intrat”, își amintește Florin, rîzînd, pentru că toți ceilalți elevi veniseră fiecare cu trusa lui de pictură. El nu a fost dintre acei copii care printr-o pocnitură de deget poate avea tot ce-și dorește. Noaptea adormea în atelierul în care stătea zi de zi și lucra, iar dimineața îl trezeau doamnele de serviciu să se ducă la ore.

Deși spune că în liceu și-a conturat pe pînză minții portretul unui artist, primele sale expoziții le-a avut la Clubul Copiilor din Hârlău, orașul său natal. De-atunci și pînă acum a realizat peste 1500 de lucrări, unele din ele fiind cumpărate și de colecționari din Statele Unite ale Americii, Spania, Belgia sau Italia. Cîteva din picturile sale le-a și revăzut, chiar dacă nu așa cum și le-a închipuit. „Am fost invitat acasă la unul din cumpărători și am văzut un colț din tabloul meu, în spatele unui dulap. Îmi recunosc picturile chiar și dacă văd numai o bucată din ele”, povestește artistul.

Însă nu e prima dată cînd munca sa nu e pusă în cui. La facultate, în jurul șevaletului avea cîteva lucrări de-ale sale. Într-o zi, pînză de aproape doi pe doi metri, pe care desenase un copil în nuan-

țe de verde, lîngă un cal alb, pe un fundal albastru lipsea. Cînd s-a uitat pe fereastră, a găsit-o aruncată la gunoi. „Probabil cine mi-a aruncat pictura a făcut o paralelă între arta mea și coșul de gunoi. Mi-am luat lucrarea și am pus-o din nou în cui și mai apoi am vîndut-o.”

Învățăminte cu har

Poticneli au tot fost, unele pe care nu le-a putut ocoli, dar altele mîzgîlite de el însuși. „La un moment dat mă gîndeam dacă sînt cu adevărat artist. Adică mă duceam

Dar și cu îndrumătorii aceștia trebuie să mergi pînă ce cărarea se desparte în două. De-acolo înainte, trebuie să „fii tu cu arta ta, tu singur lucrezi. Din păreriile oamenilor trebuie să iei ce crezi tu că e mai bun”. Prima dată l-a întîlnit pe părintele Părvu cînd a fost cu o profesoară din Hârlău la mănăstirea la care el era stareț. I-a zis pe nume lui Florin fără să fi știut de el și i-a ghicit frămîntările fără ca el să i le dezvelească, pentru că duhovnicul avea harul de a vedea lucrurile care s-au petrecut și care se vor petrece. „O dată, stăteam de vorbă cu el și în timpul acela vor-

Cînd era mic, toți îl recunoșteau drept „Florin cel încăpățînat”, care desena numai ce voia.

momente din viața sa. „Pictura mea are forță pentru că modalitatea de a pune culoarea e brutală. Nu gîndesc foarte mult înainte să dau culoare, cînd pun pensonul pe pînză, nu rămîne nici un spațiu alb. Dar ceea ce contează este ca o pictură să aibă un mesaj, trebuie să transmită ceva privitorului, altfel e goală”, mărturisește Florin, ținînd mîna în aer ca și cum ar avea dinainte un șevalet.

Așa și-a gîndit mereu arta, iar ultima sa expoziție de la Iași, pe care a denumit-o, simplu, „Desene”, e ca un jurnal, dar nu umplut cu rînduri scrise, ci cu lucrări grafice. Florin este, pe rînd, un toreador care se luptă cu propriile aspirații, izbînde și înfrîngerii. Este un „rege nebun” care cere iertare, care în-

La drum, cu o jumătate de radieră

Dintotdeauna s-a desprins din mulțime, iar dacă atunci cînd era mic toți îl recunoșteau drept Florin cel încăpățînat, care desena numai ce voia, acum lumea îl știe ca artistul Florin Petrachi. „Mereu făceam numai ce-mi trecea prin cap. Odată, un profesor de la facultate, mi-a zis «măi, Petrachi, dar încăpățînat mai ești! Tu le vrei pe toate deodată, vrei să ajungi în vîrf, dar fără să urci pe scări».” Pentru că picta cu totul alte lucrări decît cele pe care i le cereau profesorii, în una din sesiuni a trebuit să facă 12 picturi în două ore, cît pentru tot anul. Dacă trebuia să picteze pe

„Nu poți să faci o expoziție și apoi să te oprești din pictat. Un artist este un artist toată viața lui.”

A realizat peste 1500 de lucrări, unele dintre ele fiind cumpărate și de colecționari din Statele Unite ale Americii, Spania, Belgia sau Italia.

la atelier și pictam foarte mult, dar uitîndu-mă prin albume de artă aveam impresia că sînt la început, că nu înaintez, deși asta era doar în capul meu”, dar demonii pe care ni-i scormim dispar atunci cînd ne dăm seama că ne întindem de unii singuri capcane.

Florin nu a rămas captiv într-un anumit stil, încă se joacă cu ideile, cu materialele și cu simbolurile. A pictat icoane, a făcut sculpturi, a desenat portrete, peisaje, oameni. Atunci cînd schițează un chip, îi place să fie atent la detalii, să îl facă să semene cît mai bine. Pentru el, un tablou trebuie să fie viu și cînd este pusă în fața unui om să îi rămînă în minte. „Trebuie să pictezi cu sufletul, totul ori nimic.”

A luat aminte la sfaturile maestrilor, a auzit critici și aprecieri, însă va ține mereu minte cuvintele duhovnicului Iustin Părvu, care i-a spus „Florine, tu ești bun, dar mai ai nevoie de un îndrumător”.

bea la telefon, se uita prin cărți. Nu știam dacă era atent sau nu la ce ziceam, parcă vorbeam singur. Și după ce am terminat ce aveam de spus, mi-a dat niște sfaturi referitoare la tot ce îi zisesem. El nu își dorea nimic pentru el, voia doar să îi ajute pe alții.”

În atelier, Florin nu se înconjoară numai cu lucrările sale, ci colecționează și el tablouri ale artiștilor români precum Felix Aftene sau Dan Hatmanu. Cînd vrea să își golească mintea de toate culorile, privește picturile, ale sale și ale celorlalți. Pentru el, „atelierul trebuie să rămînă ca o icoană, acolo e intimitatea artistului. Acolo mă încarc, acolo îmi găsesc stările și concep lucrările”. Iar un artist nu trebuie să se dezvăluie în întregime. „Trebuie să fie enigmatic, nu poate să dăruiască totul oamenilor, pentru că el nu ar mai rămîne cu nimic.” ■

Mare, spătos și fioros ca un urs, te face să stai drept și abia să respiri atunci când îi întâlnești privirea. Însă odată ce-l cunoști, Dănuț Agavriloaei pare, mai curînd, blînd ca un mieluşel. L-am întâlnit pentru prima dată în liceu, la Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Gheorghe” din Botoşani. După ore era mereu plecat la antrenamentele de lupte greco-romane. În sala de clasă era însă rezervat, aproape timid și nu încerca să iasă în evidență cu nimic. Cu toții știam foarte puține despre Baloo, așa cum îl strigam toți colegii îmbrăcați în tunică și mai aflam cîte ceva despre el doar atunci cînd se întorcea cu încă o diplomă de la concursurile de muzică ori de lupte.

Ursul care și-a cîntat psalmii în arena de lupte

Dănuț a trecut de la arte marțiale la conferințe despre iubire.

Cu timpul, „Baloo” și-a dat seama că e pasionat de folclor.

de Andrei MIHAI | mihaicandrei@yahoo.com

„Cînd eram mic îmi plăcea la nebulie să bat toaca”, își amintește rîzînd Dănuț. Vocea lui baritonă pare să se izbească de pereții camerei asemenea unui tunet, însă privirea mijită ca unui copil te face să nu tresari. De la sunetul cadențat al lemnului în care bătea cu ciocănelele a trecut însă mai apoi la slujba înmormîntării. „O învățasem pe de rost și îmi placea ca, după ce urmăream de sus din clopotniță cum se apropie convoiul, să cobor în biserică și să cînt.” Privea asta ca pe un mod de a-și petrece timpul, iar în minte încă nu-i încolțise ideea că va putea îmbrăca vreodată haina preoțească.

În clasa a VIII-a, pasiunea pentru Biserică i s-a mai domolit. A descoperit luptele greco-romane, iar tim-

pu toate astea a obținut locul al treilea pe țară. „Eram flexibil și agil, iar de la 95 de kilograme ajunsesem la mai puțin de 85”, îmi povestește simplu Dănuț, parcă încercînd să-și scuze reușita.

Calea pavată cu vise

După concurs a început să se apropie din nou de Biserică și, dacă înainte nu plănuise să urmeze seminarul, acum ideea îi era tot mai vie în minte, iar inima îi pulsa tot mai mult în ritmurile de toacă învățate de el în clopotnița din satul natal. Cu toate acestea, părinții nu-l vedeau în haine preoțești. Mama sa dorea ca el să urmeze un liceu cu program sportiv, iar tatăl său academia militară. „Cînd am văzut că nu vrea nici

și a participat la diferite concursuri și concerte, iar mai apoi a făcut parte din ansamblul Casei de cultură din Botoşani. „Îmi plăcea să fiu pe scenă, îmbrăcat în costum național și îmi plăcea să cînt.” Cînd vorbește de acea perioadă ochii îi strălucesc viu, în față parcă vede aievea publicul, iar în urechi parcă aude zumzetul unei săli de spectacol.

Alterna orele de la liceu cu repetițiile la corurile școlii, la ansamblul Casei de Cultură din Botoşani și antrenamentele de la lupte, iar timpul nu era niciodată îndeajuns pentru cîte ar fi vrut să facă. De aceea era și singurul din seminar care avea bilet de voie permanent de ieșire în oraș.

Obținea premii la toate concursurile la care participa, iar orice își punea în minte realiza cu ușurință. În 2008 a reușit să-l învingă într-o competiție pe vice campionul european la lupte din acel an. „Știam că este foarte bun, că se antrenase în Germania și era și mult mai solid decît mine, de aceea înainte să urc pe saltea i-am cerut antrenorului să-mi dea două palme ca să mă energhez”, îmi povestește rîzînd băiatul înalt și solid cît un uriaș. Colegii au început și ei să bată în podea și să-i strige numele, iar valul de adrenalină l-a făcut să-și întrecă limitele. Mecul a durat doar 28 de secunde, timp în care Dănuț a reușit să-l pună pe vice campionul european cu ambii umeri pe podea.

„A început să plîngă cît era el de mare. Nu se aștepta să reușesc

să-l înving.” În ochi i se citește însă mila pentru adversarul său, iar privirea pare că i se umezește. Alungă însă rapid amintirea cu o scuturătură de mină și caută din nou firul poveștii sale. În acel an a fost premiat de Liceu Sportiv din Botoşani cu o bursă și o diplomă de excelență, deși era elev al Seminarului Teologic. „Atunci au primit bani doar zece sportivi din mai bine de cinci sute cîți erau înscriși. Tot în 2008 am primit două diplome de excelență din partea Seminarului pentru rezultatele sportive și cele obținute la concursurile de muzică”, îmi spune încurcat tînarul.

În 2010 și-a rupt piciorul. Nu la o competiție de lupte sau la antrenamente, ci la un meci de fotbal în curtea școlii. „Trebuia să merg la o competiție în Serbia, era nevoie de mine, dar nu a fost să fie. În nici un concurs nu am ieșit pe locul I și nici nu am ieșit din țară.”

Lupta de pe saltea și din suflet

Baloo s-a apucat înapoi de sport în timpul facultății. Nu a vrut să continue cu luptele ci s-a apucat de MMA (Arte Marțiale Mixte). „La început am fost la antrenamente doar o lună. Veneau tot felul de băiețași care voiau să învețe să dea cu pumnul, iar apoi să meargă în cluburi și să scoată dinți. Asta nu era sport”, spune cu dezgust Dănuț. Cuvintele parcă îi şuieră printre dinți, iar privirea pînă atunci blîndă i se întunecă brusc. A încetat să mai meargă la

sală cîteva săptămîni, dar apoi l-au sunat colegii să-i spună că și-au deschis ei una alături de antrenor.

De la MMA la Sambo Combata, un sport bazat pe forțarea și ruperea încheieturilor, a fost doar un pas, iar Baloo a început să se antreneze pentru o competiție la București. A ajuns în capitală, însă cu o zi înainte, la antrenamente, și-a fisurat tibia. „Nu-i spuseseam mamei că o să particip la competiție și de asta nu a ieșit ce mi-am propus”, își explică tînarul accidentarea.

Ne mai pîndindu-se antrena a început să susțină diferite conferințe despre iubire și despre cum ar trebui să fie relațiile într-o familie creștină. Îmi explică cum că „dragostea adevărată este atunci cînd ești răstignit pe Cruce, persoana iubită bate cuie, dar tu nu încetezi să ții la ea.” Gesticulează larg, vorbește calm și cald, ca un preot la predica de duminică.

Pe lîngă conferințe și discuții cu studenții, dragostea pentru muzică l-a determinat să-i învețe pe deținuții de la penitenciarul din Iași cîntări bisericești, iar orele se transformă de multe ori în discuții despre Biserică și valori creștine. Anul trecut a colindat cu opt dintre aceștia Spitalul de la Socola, și-mi povestește amuzat cum jurnaliștii care au scris despre demers l-au luat drept deținut. „Au scris că zece pușcăriași au cîntat colinde la Socola, însă doi dintre ei eram eu și un prieten care a venit să cînte împreună cu noi. Nu ne-am supărat, că nu aveam de ce, doar că au rîs prietenii de mine o perioadă.”

De cîteva luni Dănuț a redescoperit sportul. Acum face Jujitsu Brazilian și își dorește centura albastră ca să poată preda, la rîndul său. A renunțat la drumurile la penitenciar și nici conferințe despre iubire nu mai ține. Vrea însă să se reapuce de muzică și să cînte în Ansamblul „Teodor Burada”, cîntă deja în corul Bizanției de la Facultatea de Teologie Ortodoxă și visează să termine conservatorul la Atena. Între timp lucrează ca ospătar și dascăl. Nu foarte mult, cît să câștige bani să-și plătească abonamentul la sală. ■

Dănuț, zis „Baloo”, s-a reapucat de sport în timpul facultății

pul pe care îl petrecea în turnul bisericicii din sat a devenit mai scurt. „Venise într-un sat vecin un profesor din Alexandria, iar dirigintele a ales cîțiva băieți din clasă și ne-a dus să ne vadă profesorul”, povestește calm, aproape fără vreo expresie, Dănuț.

Chipul i se luminează însă brusc. Își amintește că avea peste 90 de kilograme deși abia dacă trecea de un metru și șaizeci de centimetri în înălțime. „Îmi plăceau filmele cu Daniel San, cu karate, iar un coleg de clasă mi-a spus că pe antrenor îl cheamă Miyagi. Mă și vedeam îmbrăcat în haine albe și cu centură.” De cum l-a văzut, profesorul i-a spus lui Dănuț că va face luptător din el, dar băiatul nu l-a crezut. Constituția firavă a antrenorului și mirosul de alcool din respirația lui nu-l lăsau însă să se încreadă în vorbele acestuia. „M-a pus să mă așez pe saltea cu fața în jos, și la cum arătam atunci și din cauza burții mă balansam ca un leagăn.”

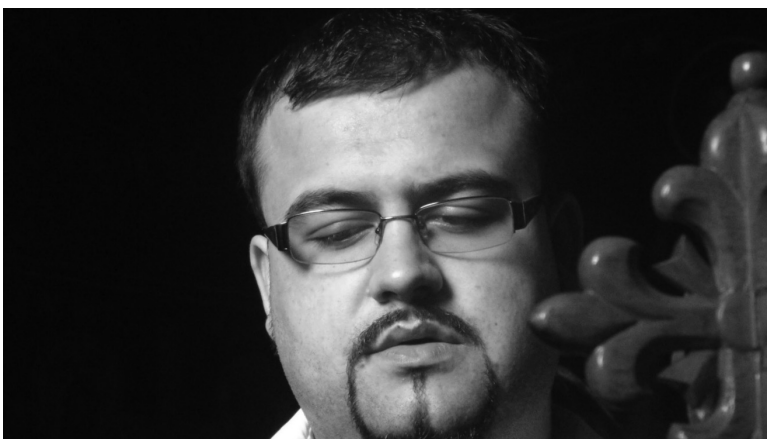
Din luna octombrie și pînă în martie a fost gata pentru o competiție națională, deși s-a antrenat doar cu un manechin. În sală nu avea pe nimeni la categoria sa, dar

unul să fac cum îmi doresc eu, am zis că singura soluție este să fug de acasă. Mi-am făcut bagajul, dar cînd să ies pe poartă m-am întîlnit cu tata, care se întorcea de la serviciu.” Atunci au înțeles că Dănuț își alesese deja calea și că nu era chip să-i schimbe opțiunea.

La înscriere tot ce au făcut a fost să-l aducă în Botoşani, să-i arate unde este spitalul și l-au lăsat să se descurce singur. „M-am descurcat însă pînă la urmă. La spital întrebam la fiecare ușa ce mai trebuie să fac pentru fișa medicală, iar liceul l-am găsit tot întrebînd”. În glas nu i se citește nici urmă de reproș. Deși atunci nu a ascultat sfatul părinților și a plecat urechea spre chemarea din inima sa, Dănuț nu face nimic fără ca mama sa să știe. „Dacă nu-i zic ce vreau să fac parcă nimic nu merge bine”, spune cu convingere acesta.

Un cîntăreț pe salteaua de lupte

În seminar a descoperit că îi place muzica, iar părintele Zăiceanu i-a insuflat dragostea pentru folclor. A făcut parte din corurile școlii

I-a învățat pe deținuți muzică psaltică.

Din Moscova pînă în Mississippi, pe aripi de demon

Denis Sedov s-a întors la Iași să termine ce a început în aprilie.

După ce-am fost amăgiți cu o seară de neuitat sub forma unui concert în premieră, pe ultima sută de metri am aflat că soprana Irina Iordăchescu, vedeta spectacolului nu a mai putut ajunge la Iași din cauze unei indisponibilități vocale. Însă chiar și așa, organizatorii s-au ținut de cuvînt, iar cealaltă jumătate a spectacoului, basul rus Denis Sedov ne-a surprins plăcut și ne-a reamintit miercuri seara pe scena Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași, cuvintele lui Richard Strauss: „Vocea umană este cel mai frumos instrument dintre toate, dar este și cel mai greu de cîntat”.

Basul rus a dedicat concertul în memoria lui Feodor Ivanovich Chaliapin.

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@gmail.com

După ce în aprilie Denis Sedov făcea cunoștință pentru prima oară cu publicul ieșean pe care l-a purtat prin toate cele nouă sfere ale raiului lui Dante și i-a oferit câteva șoapte ale Infernului, în această seară basul rus s-a întors să termine ce a început. Spre deosebire de data trecută, acum nu a mai apucat de hamurile care conduc către piepturile noastre, ci ne ia în brațe cu grijă și ne reamintește că în curînd trebuie să împodobim bradul. Iar dacă închizi ochii, aproape că și poți mirosi cozonaci proaspăt rumeniți din cuptor de fiecare dată cînd artistul pronunță într-un ton grav „silent night”. Parcă se vede și sania Moșului, pe care basul o coordonează meticolos din gesturi și nu o oprește pînă ce nu e sigur că a adus-o în fața teatrului.

Fiul lui Mefisto

Concertul din seara asta are și o simbolistică aparte pentru Denis Sedov, după cum ne informează moderatorul, fiind dedicat lui Feodor Ivanovich Chaliapin, de la a cărui naștere s-au împlinit 140 de

basului. Dar acesta din urmă se redresează rapid și își împreunează palmele ca doi magneți, confesîndu-se nu în rusă, ci într-o limbă universală – cea a muzicii.

Pentru a alunga frica și îndoiala rămase de la melodia trecută, artistul ne ispitește cu povestea lui Don Juan, împrosfătînd sala cu aerul unui spirit tînăr și șiret,

Cînd credeam că s-a sfîrșit, Denis Sedov pune masca lui Mefistofele, într-o arie compusă de către italianul Arrigo Boito

ani. Astfel, pornim pe o arie de Ceaikovski, în care tristețea și neputința parcă ne înconjoară cu o aură invizibilă și se prăbușește peste noi cu o intensitate ce provoacă un tremur pînă și în brațele

coordonîndu-se perfect alături de partenerul de scenă aflat la pian. Astfel, zîmbetul revine imediat pe fața umbrelor din public, care aplaudă sau strigă entuziasmat „bravo” la finalul fiecărei arii.

Fără să ne dăm seama, progresăm către ceva înspăimîntător, Faust – Serenada lui Mefisto, în care basul, într-o nebunie care l-a cuprins complet pare că încearcă să anime o ființă satanică. La fiecare incantație sinistă, acesta scoate și cite un chicot isteric, pentru ca la final să încheie cu-n Ha-ha-ha de-a dreptul diavolesc.

Iar cînd credeam că s-a sfîrșit, Denis Sedov vrea să demonstreze că nu îi este frică de spiritele demonice și își pune masca unui alt Mefisto, de data aceasta printr-o arie a Mefistofele, compusă de către italianul Arrigo Boito. Acum gesticulația îi este și mai tăioasă și

îi destingem o dualitate în voce. Pe de o parte una înspăimîntată care parcă a văzut abisul morții și o alta mai întunecată ce fierbe sub propria-i mînie. Aceasta din urmă are ultimul cuvînt, făcîndu-ne să ne întrebăm pentru o secundă dacă basul rus este sau nu posedat de vreun drac.

Pentru ultimele piese, părăsim Rusia și încheiem cu două cîntece pescărești, „I got plenty of nothing” respectiv „Ol’man river”, Denis Sedov demonstrînd că îi are la degetul cel mic nu doar pe clasicii ruși sau spiritele satanice, ci și pe artiștii aflați de cealaltă parte a globului. ■

PRĂPĂD PRINTRE TEATRE

Un nor de culoarea negativului

de Paul ANDRICI | paul.andrici@yahoo.com

Dacă o poză face cît o mie de cuvinte, atunci pot 30.000 alcătui un roman întreg? Cam de atîtea a avut nevoie piesa „Prăpădul”, jucată joi seara în Sala Studio „Teofil Vălcu” a Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași, plus încă vreo trei personaje și un decor minimalist pentru a stimula imaginația publicului. Frica față de ultimele clipe pe această lume desparte fotograficul Andrieș Farcaș de orice bucurie și sentiment care l-ar mai putea menține puternic înainte de a-și da răgazul. Pe Agnes, noua muză a artistului, o dezbracă de inhibiții și o îndeamnă să se dezvăluie așa cum este ea cu adevărat în fața unui

străin pe care l-a întîlnit într-o stație de metrou. Doar Eva Farcaș, soția lui, nu se pierde în fantezii, și știe că mai are șanse minime la o căsnicie împlinită.

De pe scaune, noi privim și judecăm. S-au iubit vreodată cei doi soți sau au stat împreună doar de frica singurătății? Mici gesturi precum o umbrelă păstrată de Andrieș Farcaș de orice bucurie și afecțiune încă mai există între cei doi, însă trecutul nu se uită, iar ori de cîte ori se plînge femeia de căsnicia ei, se schimbă perspectiva asupra relației celor doi. Fotograficul încearcă însă să lase trecutul deoparte pentru o muză mai tînără, un

model cu un chip mai vîoi decît cel al soției. Despre Agnes descoperim pe parcurs că este o fată de la țară, care locuiește într-un apartament mic și murdar, cu o slujbă unde este nevoită să curețe după alții. Pe ea situația o roade pe dinăuntru, dar pe Andrieș îl lasă rece, el fiind interesat doar de munca sa – de cele 30.000 de femei pe care vrea să le immortalizeze în fotografii cît timp mai are de trăit. Și pe toate le vede în Agnes, pe care speră să o transforme în femeia ce-i va plînge mormîntul și-i va purta mai departe moștenirea. Astfel el va trăi mai departe prin opera sa, iar numele său nu va fi uitat.

Privim în continuare cum fata de la țară îl cucerește pe fotograficul cinic și ambițios, dar și cum acesta începe să se piardă printre norii ei, ai săi, și ai soției. Toți sînt gri, precum negativul creațiilor artistului, dar nu se risipesc la fel de ușor. Fiecare trebuie tratat cu o soluție diferită, iar Andrieș crede soluția este o cufundare obsedantă în munca sa. Agnes crede că își poate trata boala din viața sa doar cu afecțiunea fotografului, iar Eva ajunge să-și aline pierderea cu ultima operă a artistului cele 30.000 de femei pe care le-a pozat. ■

Andrieș e interesat doar de munca sa, 30.000 de fotografii.

UN LAGĂR CÎT O ȚARĂ

Comunismul din trei generații

de Andrei MIHAI | mihaicandrei@yahoo.com

Peste 250 de persoane s-au înghesuit miercuri, 13 noiembrie, în sala cu 200 de locuri de la Ateneul Tătărași și au căutat alături de Adelin Petrișor fantomele comunismului. Reportajul „Coreea de Nord, nimic de învidiat” le-a servit acestora drept exemplu. Un exemplu de „ce ar fi fost în România dacă nu ne-am fi eliberat în ’89”, iar țara ne-ar fi rămas îngrozită de ideologiile comuniste.

Am văzut cum, închisă fiind „asemeni unui lagăr cu 25 de milioane de deținuți”, Coreea și-a pierdut sufletul. Gri, tristă și fără a se vedea de după granițe vreun strop de libertate, pe străzile statului asiatic nu circulă oameni, ci roboți programați de propaganda lui Kim Jong-un, liderul căruia oamenii nu-i știu nici vîrstă cu precizie.

Miercuri seară, ecranul alb al Ateneului din Tătărași a servit drept o fereastră spre inima Phenianului, capitala Coreei de Nord. Am văzut manifestările „faraonice” organizate cu ocazia împlinirii a o sută de ani de la nașterea liderului suprem Kim Ir Sen, la care oamenii erau obligați să participe, iar din cauza epuizării și a lipsei unor mese îndestulătoare aceștia adormeau în picioare. Coreenii au dreptul doar la cinci kilograme de cartofi și la unul de carne pe lună, destul însă să-l

considere pe liderul etern un om „cu puteri supranaturale, care poate vorbi cu cocorii și aduce ploaia”. Cel puțin așa scrie în manualele școlare ale coreenilor, iar copiii sînt crescuți ascultînd această propagandă.

„Se spune că în fiecare casă din Coreea există cîte un aparat de radio care nu poate fi oprit”, amintea Adelin Petrișor, iar difuzoarele așezate la fiecare colț de stradă din care se aude mereu vocea liderilor par a-i da dreptate. Oamenii din Phenian nu au dreptul nici să se plimbe prin oraș, singurele zone permise fiind cartierele în care locuiesc, iar rudele le pot vizita doar dacă obțin un aviz special.

Adelin Petrișor a explicat că informația este controlată și inoculată forțat, iar știrile din afara granițelor statului nu există. „La metrou ziarele sînt afișate pe sticlă, sînt puse pe peron ca lumea să le citească. În momentul în care am intrat să filmăm, erau 12 copii care atunci cînd au văzut echipa de filmare s-au ridicat de pe scaune, s-au dus la ziare și se prefăceau că citesc presa.” În Coreea de Nord totul este controlat de stat, iar dacă acesta ar dispărea și nu ar mai exista cine să le spună ce să facă „cel mai probabil oamenii s-ar așeza jos și ar aștepta să moară”. ■

Pe 19 noiembrie, Guvernul României își va asuma în Parlament răspunderea privind legea descentralizării. Proiectul, realizat de vicepremierul Liviu Dragnea, a fost deja aprobat de către Executiv în ședința de joi, 14 noiembrie, iar acesta presupune transferul unor instituții centrale de la ministere către Consiliile Județene și cele locale. Într-o democrație funcțională, legea lui Dragnea s-ar putea aplica fără probleme. Însă, la noi, aceasta a iscat deja discuții despre favorizarea unor baroni locali. Și în lupta dintre aceștia, știm deja cine va câștiga la Teleorman.

Guvernul ia în brațe descentralizarea

Se naște caracatița din apele USL-ului.

Copilul lui Liviu Dragnea, asumat de Guvern.

Legea este menită să aducă pacea între București și elitele din teritoriu

de Iulia CIUHU | cristina.ciuhu@yahoo.com

Pe 19 noiembrie, Guvernul își va asuma răspunderea pentru legea descentralizării. Este pentru prima dată când Guvernul Ponta ocolește Parlamentul. Care ar fi consecințele directe?

În esență, Guvernul Ponta s-a angajat încă de la început să nu ocolească procedurile parlamentare. Deci ar fi un pas înapoi față de angajamentele inițiale pe care și le-a luat dar, în esență, nu e nimic neconstituțional; legea poate fi adoptată prin această asumare a răspunderii. Însă opțiunea pentru această formă reprezintă și o dovadă a slăbiciunii intrinseci a coaliției, pentru că recurgi la asumarea răspunderii asupra unei legi atunci când nu ești sigur că parlamentarii nu-ți vor modifica serios textul. Mai mult, vorbim aici și de conflictul dintre social-democrați și liberali pe tema câtorva dintre serviciile publice discutate în contextul descentralizării. Cred că procedura a fost aleasă tocmai pentru a pune un bemol disputelor din coaliție. În cazul în care opoziția ar reuși să înainteze o moțiune de cenzură – ceea ce nu e deloc

clar că s-ar putea întâmpla – parlamentarii puterii ar avea tot interesul să facă front comun în jurul Guvernului.

Dar USL-ul are în acest moment majoritate în Parlament.

Are chiar o majoritate covârșitoare, însă este una foarte fragilă din mai multe

Lucian DÎRDALĂ
analist politic

puncte de vedere. Avem o dată conflictul din ce în ce mai mare dintre PSD și PNL, apoi mai există în anumite privințe și un conflict între centrul partidului, elita de la București, și elitele locale, județene. În cazul descentralizării, prima e mai importantă, a existat între cele două partide o confruntare pe tema descentralizării unor servicii din cadrul Poliției, a administrării domeniului cultural și a altor asemenea teme.

Într-o atmosferă și așa tensionată în coaliție, Guvernul a hotărât să nu permită astfel de dispute.

S-a comentat foarte mult despre această lege că ar aduce o creștere semnificativă a puterilor unor șefi, a unor personaje din poziții înalte. E real acest risc?

Legea va duce la întărirea atribuțiilor Consiliilor Județene (CJ) și, implicit, a președinților CJ, cât și a atribuțiilor unor primari din marile municipii și orașe. Este însă o lege care e menită să aducă pacea între București și elitele din județe. Una care nu înlocuiește procesul de regionalizare, acolo e mai dificil fiindcă e nevoie de schimbarea Constituției. Descentralizarea este o lege prin care Guvernul își dovedește buna credință față de liderii județeni, pentru că li se transferă o serie de atribuții. Desigur, vor fi și sursele de finanțare aferente, nu se va pune problema să se transmită la județe sarcini fără resurse. Poate că, după ce va da această dovadă de bunăvoință față de județe, Guvernul va reuși mai ușor să câștige de partea lui liderii din teritoriu în elaborarea și susținerea proiectului de regionalizare, care se va

ocupa de alte domenii. Fiindcă legea descentralizării nu anulează și nu lasă fără obiect procesul de regionalizare.

Un exemplu concret în acest sens ce a fost dezbătut în presă privește Autoritatea Națională de Turism care pierde dreptul de amenajare și de întreținere a plajelor în defavoarea administrației locale din Constanța. Au fost și voci care au spus că această măsură a fost luată cu scopul de a favoriza personajele de acolo cu influență în coaliție.

Singura problemă cu adevărat semnificativă aici ar fi menținerea unor standarde, evitarea situației în care astfel de transferuri, și nu mă refer doar la plaje, să nu ducă la o relaxare prea mare a criteriilor din punct de vedere al mediului, spre exemplu. De asemenea, mai e o problemă, aceea a vulnerabilității la clientelism în cazul județelor. Șefii locali ar putea fi sensibili față de prieteni, parteneri de afaceri, colaboratori interesați. Autoritățile din teritoriu ar trebui să mențină sau, de ce nu, să îmbunătățească standardele etice ale administrării, nu doar eficiența acesteia. Sînt multe argumen-

te pertinente, nu știu însă dacă ele pot să pună în cauză principiul descentralizării. Mi se pare că, în cea mai mare parte a sa, conținutul acestei legi ar putea să aibă un efect benefic.

Mai există și problema transparenței. Dacă Guvernul își publica unele hotărâri în Monitorul Oficial și cineva nu era de acord se putea sesiza or, în cazul autorităților locale, CJ-urile sînt adesea acuzate că nu își fac publice pe site hotărârile.

Aici ajungem la problema răspunderii (accountability), posibilitatea ca cetățenii să tragă la răspundere autoritățile județene sau locale. Aceasta este o problemă imensă a democrației românești. Din păcate, la nivel județean și local nu au fost asemenea presiuni și opinia publică, în suficiente zone, nu pare a fi suficient de activă. În mod normal asemenea lucruri se reglează în comunitatea respectivă prin acțiunea opoziției din acel județ. Din nou, nu cred că acest deficit de răspundere poate fi invocat ca argument împotriva descentralizării. Lucrurile ar trebui să se echilibreze prin procesul politic. ■

PUBLICITATE

INFORMAȚII ȘI ÎNSCRIERI

Tel.: (+40) 232 267 637

Tel.: (+40) 769 056 203

equipe.iasi@institutulfranceis-roumanie.com

www.institutulfrancez.ro

CURSURI ȘI EXAMENE DE LIMBA FRANCEZĂ la Institutul Francez Iași

- Cursuri de cea mai bună calitate
- Numeroase avantaje pentru studenți
- Diplome recunoscute internațional și valabile pe viață

Învață franceza acasă la francezi!

Femeia cu pușca în mînă: Liviu Dragnea

Cînd a elaborat legea descentralizării, Liviu Dragnea s-a purtat ca o femeie care trage pentru prima dată cu pușca: a închis ochii și, cu mîna tremurîndă, a apăsător pe trăgaci, în speranța că glonțul își va găsi el calea către țintă. Sau nu.

Pînă și un neofit poate depista rapid, fără să intre adînc în intimitatea textului de lege, cîteva neajunsuri majore ale proiectului. Unul este pripeala cu care s-a lucrat. În primul draft oferit opiniei publice, în capitolul privind descentralizarea sistemului de sănătate, la pagina 46, scria că „Ministerul Agriculturii asigură controlul și îndrumarea direcțiilor agricole județene”. Cei care au scris legea au copiat articolul similar din capitolul privind agricultura, de la pagina 5, și l-au plantat în capitolul privind sănătatea, dar au uitat să mai schimbe numele ministerului. Eroarea a fost corectată în versiunea

Liviu AVRAM
redactor-șef adjunct la Adevărul

finală, dar ea stă mărturie asupra seriozității inițiatorului.

Generator de frisoane e și caracterul profund discreționar și negociabil al domeniilor care vor fi descentralizate, ceea ce arată că la baza legii nu stă un concept coerent, o politică publică unitară. Ministrul Internelor, Radu Stroe, s-a opus descentralizării Poliției, iar Liviu Dragnea s-a conformat și a renunțat să transfere atribuții polițienești către autoritățile locale. Și poate că e mai bine așa. Delegarea oricărei autorități de forță către administrațiile județene este un pericol în sine, cînd știm foarte bine cine stă la primire.

La Ministerul Muncii, situația e și mai hazlie. În proiectul inițial, Liviu Dragnea viza descentralizarea doar a

unei părți, mai exact cea care se ocupă de prestațiile și plățile sociale, pentru că titularul portofoliului, Mariana Cîmpeanu, se opusese public la o descentralizare totală. Pentru ca după două săptămîni să vedem că, în versiunea finală a proiectului, Ministerul Muncii a dispărut cu totul din planul de descentralizare.

Dar problema cea mai gravă pe care o ridică proiectul este cea privind patrimoniul public și privat al statului, care se sparge în 42 de entități și se transferă mecanic către județe și municipiul București. Pînă acum, orice afectare a acestui patrimoniu (schimbare din regim public în regim privat și invers, concesiionări, închirieri, vînzări – într-un cuvînt tranzacții) se făcea prin hotărîre de guvern, obligatoriu publicabilă în Monitorul Oficial. Acum, aceste lucruri se pot face prin simple hotărîri ale Consiliului Județean, a căror publicare nu este obligatorie. În versiunea inițială, aceste tranzacții se puteau face cu avizul ministerului de resort. Ulterior, Liviu Dragnea a revenit și, în versiunea finală, a statuat că aceste tranzacții se fac doar prin hotărîre de guvern. A rezolvat el problema? Cîtuși de puțin.

Transferul de proprietate se face laolaltă cu toate prerogativele pe care le presupune proprietatea, printre care se numără și dreptul proprietarului de a dispune după bunul plac de propriul patrimoniu. A condiționa acest drept de existența unei hotărîri de guvern înseamnă a afecta un drept constituțional. Și e ușor de intuit că, după intrarea în vigoare a legii, se vor găsi niscaiva baroni locali care să conteste la Curtea Constituțională, cu șanse de succes, exact acest articol și să capete dreptul absolut de a dispune după bunul plac de patrimoniul ce le-a fost încredințat cu atîta ușurință. Nu-mi rămîne, pentru Liviu Dragnea, decît un sfat: inspiră adînc, expiră cam două treimi din aerul din plămîni, ține-ți respirația, pune pe aceeași linie cătarea, cuiul cătării și ținta, după care apasă ușor trăgaciul. Așa se trage cu pușca. ■

FĂ UN STOP-CADRU

Campusul din spațiu

de Paul ANDRICI |
paul.andrici@yahoo.com

Pentru a putea vorbi despre pelicula „Ender`s Game” (n.r.: Jocul lui Ender), cred că trebuie spuse câteva cuvinte despre Orson Scott Card, autorul cărții pe care se bazează filmul. Da, este homofob și a recunoscut asta în public, imaginea sa a avut și de suferit de pe urma insultelor rasiste, iar perspectivele sale politice și religioase nu-l pun într-o lumină prea bună. Din aceste cauze a fost și boicotată lansarea proiecției în cinematografe, dar chiar și fără aceste păcate în circa sa, „Jocul lui Ender” are destule probleme pe cont propriu.

După un atac extraterestru eșuat asupra Pământului, planeta este lăsată cu sechele, o parte din forțele defensive anihilate, și cu încrederea în conducătorii săi la pământ. Din această cauză armata pornește un proiect prin care încearcă să educe copii pentru a deveni strategii militari și soldați pregătiți pentru orice situație. Unul dintre aceștia este

Ender (Asa Butterfield), al cărui geniu, dar și probleme emoționale sînt observate pe parcursul antrenamentelor. Rupt în două de către sentimentele înăbușite, și simțul datoriei băiatul pare a fi pe cale să cedeze. Singurul care încearcă să-l înțeleagă este colonelul Graf (Harrison Ford), unul din inițiatorii

După ce sacrifică numeroase trupe umane și distruge întreaga rasă inamică, Ender descoperă că jocul a fost de fapt o minciună.

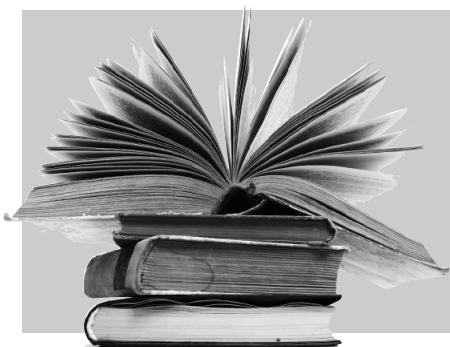
programului. Vede în Ender salvarea și încearcă să-l ajute cum poate pentru a-l pregăti pentru testul final, în care cadetul și citiva colegi de-ai săi sînt puși să conducă un atac simulat asupra planetei extraterestrilor.

După ce sacrifică numeroase trupe umane și distruge întreaga rasa inamică, Ender descoperă că jocul a fost de fapt o minciună, iar totul a fost real. Aftit salvarea Pământului, cît și deciziile militare care au dus la pierderea a multor soldați, dar și a unei alte civilizații.

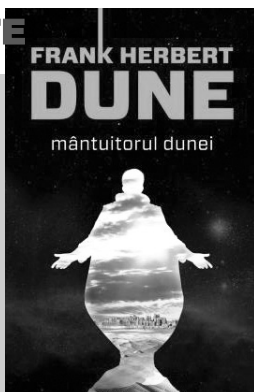
Această surpriză demnă de un *blockbuster* de vară este și una din marile probleme ale filmului. Are efecte speciale bune, însă unde dă greș este în felul în care își prezintă povestea. Drama interioară a lui Ender este una puternică, în carte, dar pe marele ecran nu se pretează atît de bine, mai avea nevoie ori de cîteva scene tăcute sau măcar prezentat mai uman. El pare mai degrabă o bombă cu ceas, decît un personaj tragic. Iar finalul este și el prost executat, cînd aflăm că atacul extraterestru s-a petrecut cu ani buni în urmă, ceea ce calcă cu o ciubotă cu talpă metalică orice mesaj politic sau filozofic.

Astfel, „Jocul lui Ender” rămîne doar un film de acțiune, cu scene grandioase și nimic altceva. ■

NAVIGHEAZĂ PE-O PAGINĂ DE CARTE

Titlu: „Mîntuitorul Dunei”
Autor: Frank Herbert
An: 2013
Editură: Nemira
Gen: S.F.

Mesia pe reportofon

de Paul ANDRICI |
paul.andrici@yahoo.com

Seria „Dune” scrisă de Frank Herbert îti dezvoltă un univers incitant, viu, dar în același timp și cu diferite idei politice și religioase care le fac să pară mai degrabă cronici pentru viitor, decît nuvele în spațiu. Filozofia pe care își dezvoltă variatele perspective sînt dezvoltate pe parcursul fiecărei nuvele în parte, unele aproape genial, în timp ce altele, precum „Mîntuitorul Dunei” par să fi fost scris de alte mîini.

În prima carte, Paul Atrides pornește împreună cu tatăl său, ducele Leto Atrides, într-o misiune din partea împăratului omenirii, care a cucerit o bună parte din universul cunoscut. Cele două figuri suverane trebuie să conducă circulația unui ingredient numit „condiment” folosit de imperiu pentru nenumărate activități, de la mîncăruri fastuoase pînă la component în călătorii intergalactice.

Dar pe parcursul poveștii aflăm că totul a fost de fapt o conspirație între mai multe facțiuni pentru a distruge casa Atrides, însă Paul supraviețuiește și după cîteva ani petrecuți pe planeta Dune, singurul loc de unde se poate face rost de condiment, se reîntoarce în fața împăratului și-l detronează.

„Mîntuitorul Dunei” sare 12 ani în viitorul noului împărat, care a devenit între timp și o figură mesianică pentru Fremeni, poporul indigen al planetei Dune. Sub numele de Muad`Dib, el conduce un imperiu vast, dar și o revoluție religioasă, jihadul, prin care cucerește și spațiile ce înainte nu se aflau în conducerea umanității. După ce devine mare, Frank Herbert încearcă să-l dărîme emoțional pe liderul universului, introducînd în poveste incertitudinile sale față de situația în care se află.

A meritat uciderea a miliarde de oameni într-un război de cucerire pentru a salva un singur popor? Greșelile îl bîntuie mai tare ca niciodată, și pe parcurs este pus din nou în fața unor decizii care au consecințe la fel de grave.

Nimic nu mai este simplu, politica, religia și viața personală îl atacă pe toate fronturile, și-l doboară mai tare decît greutățile îndurate pînă în acest punct.

Povestea cărții este bună, dar execuția lasă de dorit. Are atît de multe de spus, încît uită cîteodată că personajele au și ele un caracter, nu sînt doar portavoci pentru a expune intrigă. Peste cei 12 ani se trece ca prin pîine, iar mesajul religios și politic este cam sec, fără un pic de vlagă, în special cînd cititorul este copilul naratorului, și nu al personajelor. ■

ASCULTĂ DE (LA) NOI

Album: „Didn't It Rain”
Artist: Hugh Laurie
An: 2013
Gen: blues, jazz

Doctore, bis!

de Cătălina DOBROVICEANU |
dobrovicenu.catalina@yahoo.com

Cînd nu joacă rolul morocănosului Dr. House, actorul Hugh Laurie cîntă. „Didn't It Rain”, cel de-al doilea album al său, e ca o joacă în care pianul se alintă pe ritmuri de jazz, blues sau cadencează tangouri argentinene. Laurie e vocalist, chitarist și pianist, însă nu adună laurii de unul singur. La multe dintre cele 13 melodii îi lasă pe cei de la Copper Bottom Band să își facă trucerile, iar el stă cumințe într-un colț de scenă.

Chiar dacă majoritatea pieselor sînt reinterpretări, îți stîrnesc curiozitatea. N-o fi Laurie un nou Louis Armstrong, dar cînd ascuți „Saint Louis Blues” e ca și cum ai avea în față portretul aceleiași persoane, pictat de doi artiști din epoci diferite. Unul e construit din tușe apăsate, în culori tari, cu mișcări nervoase, celălalt e ca o fotografie cu marginile chipului moi și cu detaliile atent schițate. Armstrong e vijelios, Laurie și Copper Bottom Band sînt visători.

Iar cînd Bessie Smith se aude în căști reînviată de Sista Jean McClain, cu a ei voce impunătoare, fredonezi odată cu ea „Send me to the Electric Chair” și te întrebi pe unde s-a rătăcit Laurie. Se pregătește pentru duetul cu Gaby Moreno și rememorează pașii de tango. Cînd auzi „Kiss of Fire” flexezi genunchii, îți privești partenerul de dans în ochi și nu-

meri în gînd fandările. De data aceasta, solista din Guatemala apasă cuvintele cu accent spaniol, pe care aproape le intonează. O prinde și Hugh Laurie din urmă, însă din voce îi lipsește răgușeala de motan, dar nu și îndrăzneala. La primul lui concert de promovare a albumului, și-a înecat emoțiile cu un pahar de rom din Guatemala.

Chiar dacă majoritatea pieselor sînt reinterpretări, îți stîrnesc curiozitatea.

„Mă simt ca un bogătaș căruia i s-au înmînat cheile unui Ferrari pe care nu l-a mai condus niciodată”, spunea Laurie după una din interpretările sale în public. Iar de la primul lui album, a luat scenele la rînd de la un capăt la celălalt al lumii, mereu cu aceleași emoții, deși publicul l-a primit întotdeauna ca și cum ar fi fost de-al casei. Recunoaște că nu prea știe ce înseamnă să scoți un album. „Cînd cineva mi-a zis că am ajuns în topul 40 al debutanților din întreaga lume, l-am întrebat «vorbești serios?»” De atunci, de fiecare dată cînd a apărut în fața pianului, a umplut sălile. Nu știe însă dacă cei care vin sînt fanii cîntărețului Hugh Laurie sau ai lui Dr. House. ■

ASTRELE DIXIT

Îți cauți de muncă în fiecare zi, dar toate posturile de vînzător în piață, de florar, shaormar sau șofer de taxi sînt ocupate. Nici măcar la Salubris nu au nevoie de oameni, iar la un job în domeniul tău nici nu îndrăznești să sperii. Bine că ți-a lăsat moștenire bunicul o vacă și nu mori încă de foame.

Nu ai bani de cauciucuri de iarnă și de aceea te rogi în fiecare zi să nu ningă sau să cadă polei. Unde mai pui că stai la curte, iar la orice ninsoare mai puternică nu mai poți deschide ușa ca să ieși din casă. Partea rea e că prietenii au început să-ți spună Grinch.

Nu-ți place de loc cum arăți și de aceea te tot gîndești la o operație estetică ori la implanturi de silicon și collagen. Sfatul nostru este să renunți la ideea deocamdată. Iar ajungi la bunici și dacă te lipești de soba din teracotă este posibil să se topească plasticul.

Ești atît de ocupat încît abia dacă ai timp să bei cîte o gură de apă ori să tragi cîte o fugă la baie, iar de pauză de masă nici nu poate fi vorba. Totuși nu-ți pare foarte rău. Într-o săptămînă ai slăbit mai bine de zece kilograme, iar de la burtică ai trecut la muschi abdominali.

Cum a început sesiune mergi zilnic la Mitropolie și aprinzi lumînări de toți banii de buzunar. Ca să treci examenele ar fi bine să mai și citești cursurile și să-ți faci temele, nu doar să aprinzi lumînări la morți pentru profesorii de la facultate.

Întotdeauna ai știut că pe lume există două tipuri de oameni. Aceia care iubesc decorațiunile de Crăciun, îl ascultă pe Hruscă, ies împreună cu prietenii la colindat și dăruiesc cadouri tuturor cunoscuților. Și mai există și o a doua categorie de oameni, cea din care faci parte și tu.

PRIMUL RĂCNET

de **Julian BÎRZOI** |
 iulian.birzoi@gmail.com

Nu-i un secret faptul că majoritatea dispozitivelor pe care le folosim astăzi precum calculatoarele, telefoanele mobile sau tabletele le-am văzut mai întâi la televizor în seriale sau filme SF. Și oricât de fantastice păreau aceste minunății la început, astăzi sînt niste lucruri de uz normal, de care aproape că nu ne putem lipsi. Așa promite să fie și TALOS, un proiect al Armatei americane realizat în parteneriat cu numeroase industrii, laboratoare și universități, care constă într-o armură de luptă super *hi-tech*, ce le va oferi soldaților „puteri supraomenești”.

Deși acronimul Talos (Costum tactic de asalt) vine de la mitul grecesc conform căruia Zeus i-a ordonat unui bărbat făcut din bronz să o apere pe iubita sa, Europa, cercetătorii au recunoscut că ideea le-a venit din filmul Iron-Man. Printre dotările armurii se regăsește un exoschelet ce îl va ajuta pe soldat să ridice greutăți mari, un calculator intern, care are și rolul de a monitoriza

Omul de fier din carne și oțel

Costumul beneficiază de o rezervă de oxigen folositoare împotriva gazelor toxice.

semnele vitale, precum și o „armură lichidă” care să oprească gloanțele. Asemănătoare cu cyborg-ul T-1000 din Terminator 2, aceasta din urmă este formată dintr-un lichid special care se poate solidifica în câteva milisecunde la orice impuls electric sau magnetic. Iar dacă asta nu este îndeajuns și purtătorul ajunge să fie împușcat, sistemul eliberează automat o spumă specială ce va opri sîngerarea.

Și casca pare desprinsă dintr-un joc pe calculator. Aceasta nu doar că oferă o perspectivă virtuală a cîmpului de luptă sau afișează detalii despre semnele vitale, ci îți permite să comunici cu baza sau chiar să copiezi date de la dronele din apropiere. Totodată beneficiază și de o rezervă de oxigen folositoare împotriva gazelor toxice, precum și de un sistem termic ce se reglează în

funcție de temperatura din jur.

Nu toți văd cu ochi buni proiectul Talos, criticii remarcînd faptul că încă nu există o sursă eficientă de energie, și dacă costumul rămîne fără baterii, atunci el nu va fi pentru soldați decît un mormînt metalic. Chiar și așa, cercetătorii nu dau înapoi, urmînd ca săptămîna aceasta să organizeze niște demonstrații cu fiecare componență în parte, preconizînd ca la vară va fi gata și prima versiune a lui Talos. În glumă, aceștia au spus că regretă un singur lucru: că spre deosebire de Tony Stark, ei nu se vor putea plimba cu armura pe deasupra orașelor. Totuși, cu ațiția supereroi care îl fac pe Stan Lee să pară un om venit din viitor, este doar o problemă de timp. Iar deocamdată, eu încă aștept să fie gata scheletul și ghearele din adamantium. ■

SCOR LA PAUZĂ

Naufragiul lui Mitică

de **Paul ANDRICI** |
 paul.andrici@yahoo.com

Fostul președinte al Ligii Profesioniștilor de Fotbal, Mitică Dragomir, a ajuns, după 17 de ani, să fie înlocuit cu Gino Iorgulescu, căruia nu-i dădea nici o șansă de cîștig. „Puneți bani la pariuri oricît de mulți, pentru că voi cîștiga. Prognosticul este este 15 voturi la 3.” Uite că pînă la urmă n-a fost să fie. În urma alegerilor pentru șefia LPF, Iorgulescu a ieșit fruntaș cu 11 voturi la 7, iar mandatul lui Dragomir, început în 1996, s-a scufundat mai greu decît o victimă a mafioților italieni.

Cătălin Tolontan scrie pe blogul său despre o politizare a întregii ligi, Iorgulescu devenind un „secretar de stat la ministerul invizibil al fotbalului”. Și, urmărind pașii făcuți de acesta pentru a ajunge la statutul de jucător pe două fronturi, observăm cam la ce se referă redactor-șef GSP. Președintele actual al LPF-ului s-a fi întîlnit cu o seară înaintea alegerilor cu premierul Victor Ponta, vicele său, Liviu Dragnea, și mai mulți președinți de club. În spatele acestei adunări cu tot felul de caractere parcă scoase dintr-un roman polițist se află și o decizie destul de importantă promisă de către Gino Iorgulescu, prin intermediul prietenului său, Victor Ponta. Acesta a spus că

„sînt foarte hotărât să modificăm Legea sponsorizării, în așa fel încât să fie mult mai practic pentru companiile private să sponsorizeze activitățile sportive. M-am văzut cu președintele Federației și oferim tot sprijinul pentru ca România să găzduiască în 2020 meciuri din Campionatul European. La fel, am discutat cu alți oameni de sport cum să facem să găsim mai mulți bani pentru sport, nu doar de la buget.”

Indiferent de cum se va schimba peisajul fotbalistic românesc, care începuse să stagneze sub conducerea lui Dragomir, Iorgulescu măcar a promis ceva ce numai printr-o prietenie politică putea să fie săvîrșit. Și Mitică pare să fi acceptat cu demnitate înfrîngerea, părăsindu-și cîrma cu un discurs în care se declară învins, și-i „las în urma mea o ligă frumoasă”.

Apoi a venit ziua de 15 noiembrie, iar odată cu ea și profețiile despre întoarcerea lui Dragomir la șefia LPF, și tot în aceeași zi Iorgulescu a fost audiat de către DIICOT în legătură cu o anchetă în care acesta ar fi vinovat de evaziune fiscală. ■

MAI PLAȚI CA ECRANUL

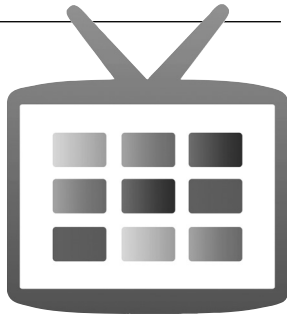
Eroul transformat în narator

de **Andrei MIHAI** |
 mihaicandrei@yahoo.com

S-au tot făcut bancuri despre Bear Grylls și a fost acuzat că o parte din documentarele sale despre supraviețuire au fost trucate. Însă chiar și așa cei de la Discovery Channel nu pot nega popularitatea de care se bucură expertul în tehnici de supraviețuire și nu ezită să-l aducă din nou în fața publicului. De această dată însă nu va fi el eroul poveștii, ci va avea mai curînd rolul de narator în noul program „Bear Grylls: Scapă cu viață!”, el fiind cel care va juriza competiția.

Programul care va fi lansat luni, 18 noiembrie, pe Discovery Channel va testa capacitatea de supraviețuire a concurenților, iar pentru ca lucrurile să fie și mai interesante, premiul pentru cîștigători va fi de jumătate de milion de dolari.

Cele zece echipe conduse de Grylls care își vor pune la încercare limitele pe insula de sud a Noii Zeelande vor trebui să îndeplinească trei obiective propuse de Bear, să supraviețuiască în sălbăticie, să călătorească în grup și să evite eliminarea, căci, în fiecare săptămână, jurații va trimite acasă cîte o echipă.

Cu toate acestea modalitatea de joc nu va fi lăsată la voia întîmplării, ci fiecare echipă va avea de îndeplinit cîte un obiectiv pentru fiecare segmet al traseului. Concurenții vor trebui să facă rost de hrană, să facă focul, să construiască un adăpost sau să evite obstacolele. Pe întraga desfășurarea a competiției, Bear va urmări concurenții, călătorind alături de ei. Elementele pe care juratul le urmărește sunt spiritul de supraviețuire și inventivitatea de care știe că are nevoie oricine încearcă să scape cu bine din sălbăticie.

Bear va interveni personal în cazul în care echipele se vor afla în pericol iminent, însă membrii echipelor sînt obligați să colaboreze tot timpul ca să învingă epuizarea, frigul și dificultățile întîlnite pe traseu pentru a avea șanse la marele premiu.

În final, va rămîne doar o singură echipă, cea care, după părerea expertului, a dovedit că are abilitățile necesare de a „scăpa cu viață”, iar cei doi membri vor obține jumătate de milion de dolari. Rămîne însă de văzut dacă „expertul” nu va dezerta din nou într-un hotel atunci cînd insectele nu vor mai fi pe placul său. ■

DE LA CENTRU

Curajul vine din Argentina

Cu un secularism aflat în ofensivă, religii care își pierd identitatea și cu un fundamentalism din ce în ce mai virulent, Papa Benedict al XVI-lea vorbea de necesitatea unei noi evanghelizări a Europei. „Este aceeași evanghelie, dar este propusă cu alte mijloace și cu un alt spirit, cu un nou entuziasm, cu o nouă determinare și, bineînțeles, cu alte obiective” , îmi spunea Wilhelm Dancă, decanul Facultății de Teologie Română, în timpul unui interviu de la începutul primăverii. Era înainte de alegerea lui Jorge Bergoglio, iar așteptările față de alegerea noului ocupant al Palatului Apostolic erau din ce în ce mai mari. Modernizarea începută de Papa Ioan Paul al II-lea și continuată de Benedict al XVI-lea nu a reușit să se sincronizeze cu portretul noii societăți, iar scandalurile legate de personalul Bisericii Catolice erau din ce în ce mai frecvente.

Numai că la Vatican, Palatul Apostolic a rămas liber, întrucît noul papă a decis ca această reformă să înceapă de la el. A renunțat la apartamentul tradițional și s-a mutat la una dintre casele de oaspeți ale Vaticanului, a refuzat pantofoii papali roșii, iar în vizita din Brazilia, a preferat să fie transportat cu un Fiat în locul Papamobilului. Cu „o Biserică săracă, pentru săraci” drept motto, suveranul pontif a întinerit una dintre cele mai vechi instituții ale lumii. Bineînțeles că aceste simple acte pot fi văzute că gesturi de imagine, însă cînd reprezentatul lumii catolice spune că bunătatea umană trece dincolo de religie

George GURESCU
 redactor TVR

(„dacă o persoană este gay, îl caută pe Dumnezeu și are o conștiință bună, cine sînt eu să-l judec?”), atunci sîntem contemporani cu unul dintre cei mai curajoși clerici pe care i-am întîlnit.

Papa Francisc privește fără frică spre viitor și cred că nu vrea ca Vaticanul să se transforme într-un simplu oraș-monument istoric. Nici 12 luni nu au trecut de cînd a devenit suveran pontif și numărul credincioșilor care participă la slujbe a crescut. După cum spunea și ziarul The Guardian, chiar și atei ar trebui să se roage pentru Papă: „Nu are nici o armată, batalioane sau divizii. Dar are un amvon, iar acum el îl folosește pentru a deveni cea mai puternică și clară voce împotriva stabilimentului. Nu trebuie să fii un credincios ca să crezi în asta”. Și să știți că are peste zece milioane de *followers* pe Twitter. ■

Părinții nu-ți mai trimit pachet de acasă și de aceea trebuie

să recurgi la tot felul de metode de a face rost de mîncare. Ai încercat să cînti la chitară ca să cîștigi niște bani că și ai mers și la vecinii de pe palier să împrumuți cartofi, dar nimeni nu te ia în seamă.

însă nu vrei să-i spui încă cît de mult ții la ea. Ai aflat că urmează să fie ziua ei în curînd și se mai apropie și Sfîntul Nicolae și Crăciunul. Mai aștepti măcar încă cîteva luni, măcar pînă trece și opt martie.

Săptămîna asta nu numai că ți-a trecut în sfîrșit su-părarea, dar ești și atît de fericită încît simți că ai putea să zbori. Prietenul tău arab care tocmai s-a înrolat în armată ți-a trimis o scrisoare și ți-a promis că te va vizita de sărbători împreună cu celelalte trei soții.

Toate îți merg atît de bine încît nici ție parcă nu-ți vine să crezi. Prietena te-a iertat chiar dacă ai înșelat-o, toată lumea îți dă banii pe care i-ai împrumutat, iar profesorii îți pun doar note de zece chiar dacă nu ai făcut nici o temă. Acum ar fi timpul însă să te trezești din vis.

Ai început deja pregătirile pentru vacanța la munte. Faci zilnic genoflexiuni ca să poți schia fără să riști să faci febră musculară, stai cîte jumătate de oră în pielea goală pe balcon, și bei cîte un litru de pălîncă ca să te obișnuiești cu alcoolul.

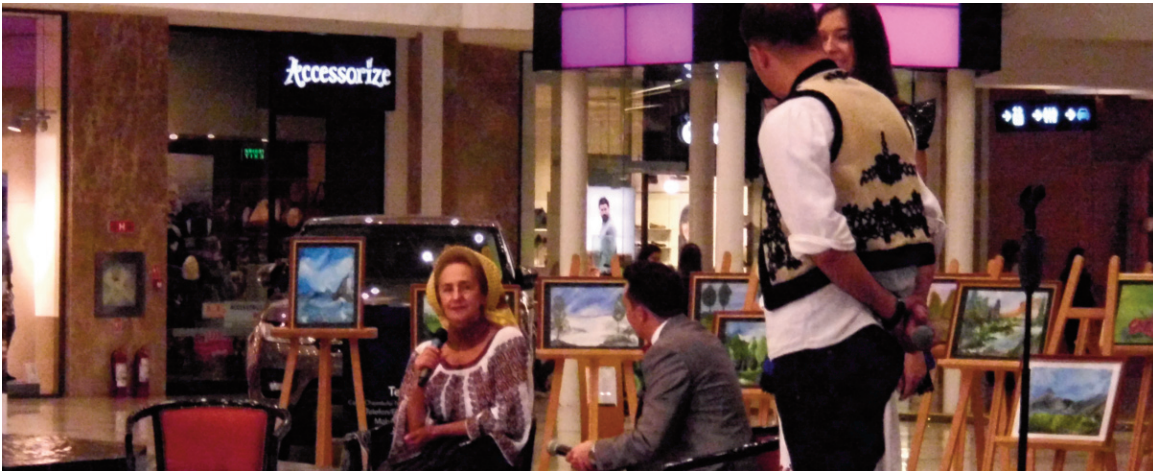

Ești atît de geloasă că ai început să îți controlezi iubitul din cinci în cinci minute chiar dacă este cu tine în casă. Nici să ducă gunoiul nu-l lași, iar la bere cu băieții are voie doar în sufragerie, în fața televizorului. Așa ai început să înveți și tu ce înseamnă „poziția afară din joc”.

Sofia Vicoveanca, în horă cu manechinele din Palas

Cei mai mulți spectatori au venit să o vadă pe artistă.

Cei care au ajuns în Palas Mall miercuri seară, începînd cu ora 18.30, au fost spectatori și complici la filmarea emisiunii „Deschis la distracție”. Din spatele camerelor, platoul s-a văzut altfel, invitații păreau mai umani și emoțiile pluteau ca norii care prevestesc furtuna. Cînd de după cortină a apărut invitata serii, Sofia Vicoveanca, toți spectatorii și-au lungit gîtul să o vadă mai bine. „Doamna cîntecului popular românesc” le-a arătat de ce i se spune așa, le-a povestit cîte și mai cîte și i-a învățat cum se poartă un costum popular. Cu mîndrie și cu traista pe umăr.

Cîntăreața de muzică populară a recitat și o poezie compusă de ea.

de Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

„Deschis la distracție, shopping-ul e satisfacție”, așa cîntă cei din trupa de la emisiune. Nu știu cîți dintre spectatori au venit pentru cumpărături, căci cei de pe scaune abia așteaptă să o vadă pe Sofia Vicoveanca. Ba se ridică în picioare, ba își întorc capul în toate direcțiile, doar, doar să o zărească. „Am văzut-o de atîtea ori pe Vicoveanca noastră, dar tot am mai venit. Pînă acum am fost în «Auchanu» și bine că m-am grăbit, de-am găsit un loc liber”, se bucură o doamnă. „Mă auziți acolo sus?”, întreabă Sofia Vicoveanca, în timp ce le face din mînă trecătorilor care s-au oprit lîngă balustrada de la etaj, pentru că „platoul” este amenajat în holul mall-ului, în fața vitrinelor cu manechine ferchezuite. Și ca să ne integrăm în peisaj, am urmărit și o prezentare de modă, în care tinere cu picioare lungi au defilat îmbrăcate cu ii, pantaloni din piele și botine cu tocuri ascuțite. Însă „Vicoveanca noastră” le arată cum se poartă cu adevărat un costum popular. Își ține mîndră bărbia ușor înclinată în sus, poate și

din cauza gîtului împodobit cu șiraguri de mărgel maronii, iar în timp ce cîntă nu își leapădă de pe umărul stîng traista brodată în alb și negru.

Ochii de soacră nu se uită

Ne spune că în Vicovu de Jos, acolo unde a copilărit, are o colecție de costume populare pe care le-a tot adunat de-a lungul anilor. „Doamna Sôfia, spuneți-ne despre muzeul dumneavoastră”, o îndeamnă prezentatorul. „Nu mă cheamă Sôfia, ci Sofia. Și nu e chiar un muzeu, e mai mult o expoziție”. „Am înțeles, atunci vorbiți-ne despre colecția dumneavoastră de costume din Vicovu de Sus”. „Vicovu de Jos! Să nu se supere vicovenii mei”, îl apostrofează cîntăreața pe moderator. Și nu e singurul muștruluit. Doamnei Vicoveanca i-a atras atenția „Căpșunica”. „Căpșunica”, așa cum o numesc cei din platou, este tînăra care aduce invitații, dansează cu membrii trupei, face piruete prin fața camerelor și zîmbește. Vorbînd cu moderatorul, Sofia Vi-

coveanca se oprește brusc și îi aruncă o privire fetei a cărei fustă cu înflorituri joacă în toate părțile. „Sînt rea, am ochi de soacră”, ne lămurește invitata.

Chicotim noi cît chicotim, dar cînd zumzetul din sală și ecoul microfoanelor la care fiecare vorbește cîte ceva se ridică pînă la cupolă, îi dăm dreptate pentru că face ordine. „Nu mai vorbiți cu toții, că nu înțeleg ce ziceți”. Ce încearcă prezentatorul să spună este că doamnei Sofia Vicoveanca îi place să compună poezii. „Știu că aveți și două volume de poezii”. „Tre!” . Și din cele trei volume, ne recită și nouă un poem, în timp ce își plimbă degetele pe șiragul de mărgel.

Poftiți la sarmale!

Distracția nu ar fi completă dacă, pe lîngă cînte, nu ar fi și dans, așa că îi așteptăm pe copiii care cu cîteva minute în urmă făceau repetiții pe scena goală. Dinspre scaune încep să se audă zumzete de nerăbdare, iar în spatele panourilor prezentatorul, care anunță că partea asta nu se filmea-

ză, se agită și dă din mîini. Apar și liceenii în costume populare, care se prind într-o horă și încep să danseze și să chiuie. La veselia lor ia parte, pe neașteptate, și Sofia Vicoveanca, care completează cu versuri melodica pe care se învîrt copiii. Recunoaște că îi place să fie aproape de cei care au venit să o vadă, nu să stea pe un scaun în fața lor. De aceea, ori de cîte ori „doamna cîntecului popular românesc”, cum îi zice prezentatorul, este îndemnată să interpreteze, vine în dreptul nostru și ne cuprinde cu privirea pe toți. Ba le mai face din mînă și celor care bat pașii pe loc la etaj. Camerele de luat vederi se întorc înspre ei o secundă și apoi coboară iar în platou. Cînd nu o urmăresc pe invitată, spectatorii își îndreaptă ochii spre plasmeele de lîngă trupă și arată cu degetul cînd se vîd pe sticlă. „Uită-te acolo, te vezi la televizor! Ce te ascunzi, stai drept!”,

îi atrage atenția o doamnă soțului ei care se ferește de obiectivul camerei.

Dacă tot este o emisiune despre „cîntul și portul popular”, nu puteau să lipsească sarmalele, plăcintele și poalele în brîu ale doamnei Violeta. Gospodina stă în spatele unei mese cu bunătăți moldovenești și îmbie spectatorii să poftescă la ele, însă doar cei din platou au voie să le guste pe gratis, pentru că restul trebuie să plătească dacă vor să mînce. E voie bună, cu bucate tradiționale și muzică populară, așa că oamenii din fața televizorului trebuie să simtă veselia din platou. Prezentatorul le pune în brațe solistului și unuia dintre chitariști o oală plină cu sarmale, din care scoate cîte una pentru fiecare. Toți își joacă rolul, însă cameramanul a ratat momentul. Moderatorul coboară pînă la el și îl bate pe umăr să fie atent, apoi dă semnalul. Lumini, cameră, acțiune! ■

CREIER ÎMBIBAT DE TEQUILE

Un party cît o mie de zile

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@yahoo.com

Dacă nu poți să îți ții ochii deschiși și mai și strănuți în timp ce luminile galbui îți invadează privirea, înseamnă că ești în fața scenei. Însă dacă muzica se aude în surdina, iar versurile nu le poți distinge decît dacă le știi dinainte sau dacă urmărești buzele solistului, înseamnă că ești undeva prin spatele pub-ului Underground. Vineri seară, la concertul și lansarea albumului „System of Sound” a celor de la ROA (Rise Of Artificial) toată lumea a știut să danseze pe muzică electronică. Cu ochii închiși, cu genunchii aplecați și cu mișcări din cap împrăștiate în toate părțile, versurile s-au învățat din mers sau au fost înlocuite cu vocale care se potrivec la fiecare melodie.

Chitaristul e mai livid decît un simplu spectator. Cu o șapcă imensă pe cap ascunsă de o glugă neagră și cu fața acoperită de barbă neagră și lungă, cîntă la chitară ciupind, apoi își ia mîinile de pe corzi, făcînd valuri cu ele în aer. Însă fără a arunca vreun zîmbet sau măcar o privire către publicul care îi aplaudă pe Unu', cel de la butoane și Junkyard, fostul solist de la Șuie Paparude. „Right, left, up and down, all of them wanna block my system of sound”, spun buzele solistului care se mișcă chiar și atunci cînd versurile se termină și rămîne doar partea instrumentală, imitînd un soi de “pa-pa-pa-param” pe care puțini dintre noi îl distingem, majoritatea

dansînd cu picioarele parcă îndesate în parchet. Pentru că cele mai multe melodii le auzim pentru prima dată, faptul că Junkyard face o pauză mai lungă între piese ne face să credem că urmează o melodie mai veche pe care e posibil să o știm. Își pune microfonul în buzunarul de la spate și își poartă mîinile de la stînga la dreapta, mișcînd tot corpul pe ritmul Sonatei în La Minor, pe care publicul o aplaudă în semn de recunoaștere.

Ceva face ca mîndria masculină să își iasă din matcă doar după cîteva versuri din melodia Big Boy. Un băiat cu părul prins la spate își împinge prietena cînd ea încearcă să-i cuprindă mijlocul cu brațele. O împacă însă repede; voia doar să dea din cap pe versurile „I'm a big, big boy, I'm a big, big boy, reprezint o țară din care lumea vrea afară.” Ne dăm seama că se apropie sfîrșitul concertului nu pentru că a trecut mai bine de o oră de cînd publicul stă cu picioarele proptite în podea încercînd să danseze sau pentru că s-ar fi terminat melodiile băieților de la ROA, ci pentru că încep să cînte cele mai cunoscute melodii. Și ori de la băutură, ori de la bucuria momentului, partea instrumentală a melodiei „D-aia” e acoperită de țipete din care se ghicesc versurile „Dăăăm un mare party de ooo mie de zile, dăăm un mare party și se intră pe pile”. Deși melodia care ține loc de bis nu este de pe noul album și ne aduce aminte de anul 2010, cînd a apărut „punem 50 de bani pe linia de tramvai” pentru că „ne place.” ■

PUNCTUL PE VIP

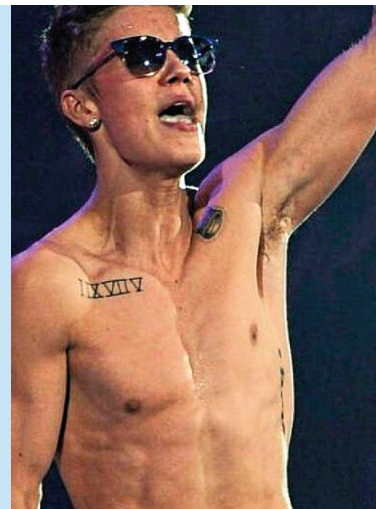
Urmărit de ghinion

de Andrei MIHAI | mihaicandrei@yahoo.com

Se spune despre canadieni că ar fi cei mai liniștiți și respectuoși oameni. Justin Bieber pare însă că vrea să-i contrazică pe toți și nu ratează nici o ocazie de a dovedi lumii cît de „rău” este. Scandalurile s-au tot ținut scai de vedeta pop, iar tînărul nu a ratat nici o ocazie de a alimenta presa de scandal cu noi știri. Totuși, săptămîna trecută Bieber a fost mai curînd un „băiat ghinionist” decît un „băiat rău”.

După un concert în Brazilia, reprezentanții poliției au declarat că Justin ar putea fi arestat data viitoare cînd va intra în țară, și asta nu pentru că s-ar fi luat la ceartă cu cineva. De data aceasta, fanii au fost cei vinovați. Aceștia au aflat în ce hotel este cazată vedeta și s-au strîns asemenea unor suporteri pe un stadion. Și tot ca pe stadion a reacționat și Bieber care a răspuns cu ajutorul unei portavoci, reușind astfel să-i deranjeze pe ceilalți oaspeți cazați în hotel.

Și ca să păstreze obiceiurile de la meciurile de fotbal, nici fanii vedetei nu s-au lăsat mai prejos cînd a fost vorba de distrugeri. Aceștia au rupt barierele puse de poliție care aveau ca scop să protejeze hotelul și pe Justin și au dat năvală în hotel. Într-un final, cîntărețul a fost considerat responsabil pentru actele de vandalism ale fanilor și a trebuit să părăsească hotelul. Totuși nici el nu a fost complet fără vină. Cu o zi înainte acesta a fost văzut făcînd gra-

Bieber, interzis în Brazilia și Argentina.

fitti pe clădirile din capitala Braziliei, Rio de Janeiro.

Cîntărețul care și-a atras mînia unui stat întreg, a reușit cîteva zile mai tîrziu să nu se facă prea plăcut nici în Argentina și ar putea fi condamnat la închisoare și aici dacă se va mai întoarce. Iar de data aceasta vina nu este doar a fanilor, ci și a lui Bieber. În timpul concertului din Buenos Aires, unul dintre admiratorii cîntărețului a aruncat un steag argentinian pe scenă, cu care artistul a început să ștergă podeaua. Pedepsa pentru înjosirea însemnelor Argentinei este închisoarea, însă Justin nu-și recunoaște vina și spune că a confundat drapelul cu un „tricou” sau un „sutien”. Nu prea înțelege însă nimeni cum ar putea fi acestea confundate între ele. Oricum, dacă canadienul va rămîne la fel de ghinionist, acesta va reuși să stea măcar cîteva luni și după gratii. Ar fi un pas înainte pentru că va putea apoi să se apuce liniștit de cîntat rap. ■